

KALAND NÉLKÜL

Fantasy

DÖRNYEI KÁLMÁN

Én Triturus, krónikás és mesterdalnok, világok vándora, aki varázsgömbökön keresztül szemtanúja voltam az eseményeknek, s gondolatolvasás és famulusaim segítségével beleláttam a szereplők múltjába és lelkébe, a magam mesemondó stílusában megörökítettem e történetet, s rendelkezésedre bocsátom, barátom Horius, királyi főtanácsadó, hogy pontos jelentéssel szolgálhass uradnak a fél várost romba döntő démonfejedelemről és a jövőtelét megelőző eseményekről...

Sokféle történet regél hatalmas hősookról, olyasféle kalandozókról, kiknek dicső tettei nemhogy elkoptak volna az évszázadok alatt, hanem éppen ellenkezőleg, újra és újra megelevenedtek, ajakról ajakra szálltak. Az ember, ki oly jártas a nagyotmondásban, kiszínezve a mitikus legendákat, mindig hozzátette a maga történetét. Ezek a hősök az Istenek, a szerencse és a sors kegyelméből országokat és népeket mentettek meg a Gonosztól – s tetteikért valóban őszinte elismerést érdemelnek.

Azonban nem feledkezhetünk meg azokról, kikben valamilyen oknál fogva nem volt meg a hősök adottsága, az elhivatottság, hogy az igaz ügy mellé álljanak. Olyan közönséges kalandozókról beszélek, kik tetteikkel kivívhatták volna, hogy nevük a történelem részévé váljon. Azonban erre nem került sor. Hogy miért?

Egyeseknél származásuk volt a gátló tényező. Másoknál a kellő hozzáállás hiánya nem tette lehetővé. Ők olyan szerzetek voltak, kik nem bíztak magukban, alábecsülték vagy fel sem ismerték valódi értékeiket. Győzelmet győzelemre halmoztak, de az önmagukkal vívott harcban mindig alul maradtak. Különböző bódítószerek hatása mögé rejtőztek, hogy éljék igaz érzelmektől mentes, de gondtalan és valahol irigylésre méltó életüket.

Voltak azonban olyanok, kikben minden megvolt, hogy nagy hősök legyenek – kellő erő és elszántság; de életük során újukra a balszerencse árnyéka vetült. Az igazán jelentős pillanatokban mindig rosszul döntöttek, vagy egyszerűen csak a körülmények játszottak ellenük. A Szerencse Istennő gonosz praktikáinak áldozataivá váltak, s a kudarc állandó társukul szegődött.

Megint mások egyszerűen túl gyerekesek, szélhámosak voltak ahhoz, hogy igazi hősoökké váljanak. Belekontárkodtak mindenbe, tudni akartak mindenről mindent. De nyughatatlan természetük, türelmetlen jellemük izzó parázsként égette talpukat, s nem hagyta, hogy hosszabb időre bármiben is elmélyedjenek. Így tudásuk – akárcsak hatalmuk – felszínes volt, talmi. Hősnek tartották magukat, mint a gyerekek, kik fakardjaikkal megfutamítanak egy macskát, de egyszerű kalandorok voltak. Semmi több. Ha az ember kiismerte őket, a hátuk mögött jót nevetett rajtuk.

Ezen különböző, de mégis hasonló szerzetek e történet főszereplői:

Csibor, a goblin pap, kinek származása állt leküzdhetetlen szakadékként hírneve útjában;

Tölgytövi Zaislo, a kalandos életű, alkoholista kocsmái verekedő, ki nehéz harcok árán megszerzett tapasztalatait oly könnyen és élvezettel feláldozta a Bor és Mámor hatalmas Istenének;

Behemor, a barbár, ki egykor rettenthetetlen harcos hírében állt, de aztán egy alkalommal összetűzésbe került a Szerencse Istennőjével, s magára haragította őt. Onnantól kezdve szerencsecsillaga leáldozóban volt – megindult lefelé a lejtőn;

Végül Yabbagabb, a minden lében kanál, gyerekes, kontár és dilettáns, harcos-varázsló, pszionicista vadtehetség, kinek nyughatatlan természete, szórakozottsága, naivitása és könnyelműsége keserítette meg életét.

Bár meglehetősen kétlem, kedves barátom, Horiusz, de ha mégis előfordulna, hogy betévedsz egy ódon borospincébe, korcsmába vagy borkimérésbe, s ott a gyertya halovány fényénél megpillantasz a sarokban egy ápolatlan, többnapos izzadtságtól bűzlő, miazmát árasztó, ellenszenves alakot – mint Behemor, Csibor, Yabbagabb vagy Zaislo –, ne ítéld el őt azonnal, mert könnyen lehet, hogy az a férfi teljesebb életet élt, mint te, a király főtanácsadója. S ha ez a vendég megtisztel, és megszólal, hogy régi, voluminózus emlékeinek beavatottjává tegyen, könnyen lehet, hogy e külsőleg szájalomra méltó lény első néhány szava után tátva marad a szád, és áhítatos figyelemmel merülsz el annak meghökkentő meséiben. Meglehet, hogy Arkania ötdimenziós világának varázsa alatt állok még, s azért e nagy szavak. Szegényes világomba és szülőföldemre visszatérve nem hagytam időt magamnak a búskomorságra, belemélyedtem a Sárga Kígyó, egy találomra kiválasztott fogadó életébe. Meg kell hogy mondjam neked, hatással voltak rám az ott látott események. Ezek a történések hol megnevettettek, hol arra készítettek, hogy elgondolkodjak a lét értelmén, s az individuum világban betöltött helyén és szerepén.

1.fejezet

Összeül az asztaltársaság

Karavan, az öreg város, mely egykor a Mongor Birodalom legjelentősebb központja volt, mostanra magán hordozta az enyészet stigmáit. Rozoga viskói, bérkaszárniai és kastélyai a dicső múlt árnyaként léteztek csupán. A hosszú évszázadokat megélt épületek majdnem szétestek, akár csak maga az immáron történelemmé vált, háborúk sújtotta Mongor Birodalom.

A város málladozó, időkoptatta védfalainak árnyékában, közvetlenül a főkapu mellett, az őrtornyok takarásában természetes fogadó állt, a Sárga Kígyó. Az épület előtt nagy volt a csődület. Karavant többnyire emberek lakták, de ebben az összeverődött tömegben rajtuk kívül előfordultak tündék és törpék, sőt még egy goblin is!

A fogadó fából épült, kétemeletes, mindenfajta díszítést nélkülöző tákolmány volt, a tetején sok-sok kéménnyel, melyekből a fűledt, meleg nyári idő ellenére, vaskos füstcsíkok táncoltak az ég felé. S nem csak a kéményekből, hanem a tetőül szolgáló tölgyfadeszkák repedésein keresztül is füst gomolygott elő. Tűz emésztette belülről a szüette deszkákat. Égett a fogadó!

A helyiség gyülevész, szedett-vedett vendégei néhány perccel ezelőtt még az ülőhelyek birtoklásáért versengtek az elviselhetetlen nyári forróságban. A nap egyre erősebben tűzött, s ahogy emelkedett a hőmérséklet, úgy nőtt a feszültség a zsúfolt teremben. A különböző nációk eltérő vallási, politikai nézeteket vallottak. Heves vita alakult ki közöttük; szó szót követett, azonban az ellentétes álláspontok képviselői nem jutottak közös nevezőre. Maradt a legkézenfekvőbb megoldás – a vitapartnerek egymásnak estek.

Csattogtak a pofonok. Ablakok és orrok törtek be. Székek és emberek repkedtek a levegőben.

Grog, a sárga és néhol pikkelyes bőrű, ferdeszemű fogadós – akinek az egyik távoli őse feltehetőleg kígyóember lehetett – ordibált, jobb belátásra próbálta téríteni a vendégeket. Átugrotta a söntést. Kezében tekintélyes klopfolót szorongatott – úgy vélte, megfelelő eszköz lesz a rendrakáshoz. Jobbra-balra csapkodott vele, de áldásos tevékenysége nem vezetett békességhez. Egy székláb csattant a tarkóján. A lendülettől előre zuhant, lefejelte az asztalt; egy darabig kivonta magát az események alakulásából.

Hogy ki okozta a tüzet, azt utólag nem tudták eldönteni. Voltak találgatások, célozgatások, kevésbé tapintatos gyanúsítgatások, melyek kis híján újabb verekedést eredményeztek, de a vendégek, ha csak néhány órára is, tanultak a kocsmái harc során szerzett sérüléseikből. Jobb veszteg maradni – gondolták. Sebeiket nyaldosták.

Kimásztak az utcára. Kisebb tömeg csatlakozott hozzájuk, hogy együtt bámulják a tűz martalékává váló épületet. Egy fogadó leégése bizony nem akármilyen látványosság!

Idővel a tűz egyre jobban elharapódzott.

Füstölgő, piszkossárga alak vágódott ki a fogadó ajtaján. Istentelen módon káromkodott, átkot szórt mindenkire, öklét a nép felé rázta, míg másik kezével a tarkóját dörzsölgette. Jellegzetes érdes, sziszegő hangján a következőt ordibálta:

– Vödröket ide! Ég á fogadóm! Minden vágyonóm! Hossszátok vissszset!
A fogadós a haját tépdelte, pedig már nem sok volt belőle; a feje búbja teljesen kopaszon árválkodott.

A tömeg nevetgélt, tapsikolt.

– Rögvest el kellene oltani a tüzet. Ha nem igyekszünk, a lángok átterjedhetnek más házakra. Leéghet az egész kerület – motyogta a goblin a nagy, ricsajos forgatagban, de szavaira nem adtak az emberek. Kit érdekel egy nyavalyás goblin véleménye?

A fogadós látva, hogy szitkozódása, parancsolgatása nem vezet eredményre, más módszert vetett be. Kreatív elme volt, igazi kereskedő fajzat. Válságos pillanatban sem remegett meg a keze. Mindig megtalálta a helyes kiutat. Rátalált most is a megfelelő szavakra.

Így szólt az egyszerű pórnéphez:

– FigyeljeteK, polgárok! Ákik réssst vállálnák á tüsssz oltásábán, vendégeim egy hordó nemes tokelnáui borrá.

Ez hatott!

De az egyszeri embernek is megvolt a magához való esze.

– Mekkora hordó borra? – kérdezték többen a tömegeből.

Grog összeszorította fogait, és széthúzta ajkait. Vicsorgott. Kilátszottak apró, hegyes szemfogai. Aztán mosolyt erőltetett az arcára. Fölényesen mondta:

– Ötven gállonosrá!

A tömeg félresodorta a tulajt. Az emberek és más egyéb szervezetek beözönlöttek a fogadóba. A sokaság magával rántotta azokat a bámészzkodókat is, akiknek eszük ágában sem volt a tüzet oltani. A vendégek fanatikus elszántsággal, egyesek saját köpenyegeikkel csapkodva estek neki a lángok megfékezésének. Mások a helyiségben lévő vizeshordóból merítettek vizet, vagy az utcavégi öreg kúthoz rohantak, hogy teli vödrökkel térjenek vissza.

Mint láthatjuk, ötven gallon tokelnai nemes csodákra képes. Ha csak öt ezüstöt számolunk fel messzelyéért, akkor is vagy háromszáz aranyat ért a bűvös hordó. Sokan már egy-két aranyért is egymás torkának esnek. Azt hiszem, nem kell ecsetelnem, hogy háromszáz arany értékű dolog megcsillogtatása – ráadásul, ha ez a valami alkoholtartalmú ital –, mire képes.

Jelen esetben már-már hisztérikus tömegjeleneteknek lehettünk szemtanúi.

Karavan nemes polgárai egymást lökdösve, taszigálva, rugdosva, egymáson olykor-olykor átesve, átszellemült lélekkel oltották a tüzet.

A hadvezéreknek is inkább tokelnai vöröset kellett volna osztogatniuk a harcra induló sereg katonái között. Bort azonban nem láttak a katonák. De még sört se. Voltak viszont fizetett zsoldospapok. De azok a borteremtéshez nem értettek, csak áldást osztottak. Nem csoda, hogy a Mongor Birodalom elvesztette a háborút. De nem akarok politizálni. Visszatérek a kocsmabeli eseményekhez.

A tüzet szikrájában elfojtották. Kiszellőztették a helyiséget, helyrepopfozták a székeket-asztaIokat, visszaállították a feldőlt pultot. Kisöpörtek, letisztították az asztaIokat. Mindezt negyed óra alatt.

Mikor végeztek, nagyobb rend volt, mint a verekedés és a tűz előtt.

Elfoglalták a székeket, kakasülőkéket, a söntés mellett illetve az egész fogadóban jóformán minden talpalatnyi helyet.

Akik eddig nem jöttek be, kinnrekedtek. A vendégek senki többet be nem engedtek. Ötven gallon tekintélyes mennyiség, de tekintélyes volt a vendégek létszáma is. Jó, ha fejenként másfél liter bor jutott mindenkinek. Vének lett volna elaprózni.

Grog rosszállóan sandított a bejárat előtt feszítő nagyivók csoportjára, akik nem voltak hajlandók beereszteni több vendéget –, de nem mert fellépni ellenük, mert félt, hogy kidobják saját fogadjából.

Ha maga az egyik kiskirály akarta volna ma a Sárga Kígyóban tölteni az éjszakát, ő se jöhetett volna be. Egy igazi nagyivó nem mérlegel. Ha italról van szó, se nem lát, se nem hall.

A kocsmá kilencven százaléka ilyen szerzetekből verődött össze.

Így történt, hogy mikor néhány hosszú vándorutat maga mögött tudó neves kalandozó meg akart szállni a fogadóban, nem kaptak bebocsátást. Volt közöttük egy hirtelenharagú, mogorva törpe, aki rögtön a csatabárdjéért kapott. Azzal fenyegetődött, hogy bajtársaival lerombolja az egész fogadót, ha be nem engedik. Márpedig nem engedték be. A fogadót mégse tudták lerombolni. Pedig volt a törpével egy nagyhatalmú félvér elf mágus és egy valódi lovag is, de ez mit sem számított.

– Most akkor bemehetünk vagy sem?! – kérdezte vészjósló hangon a törpe.

A vendégsereg egy emberként rontott rá, letaposták. A lovagot pedig a falhoz kenték. A többivel is úgy istenesen elbántak.

Ennyit a hőskről!

Mikor a még járni képes neves kalandozók kevésbé szerencsés társaikat támogatva eltakarodtak, a vendégek megnyugodtak, visszaballagtak a helyükhöz. Alig győzték kivárni az ingyen ital kimérését.

A történet négy főszereplője ekkor már a fogadóban tartózkodott, és az eddig lejajlott eseményekből is kivették a részüket. Volt, aki csak passzív szerepet vállalt, volt olyan, aki a polgárokkal együtt kiáltozott, ordibált. Trágár szavaitól visszhangzott a fogadó. Keze is eljárt bizony néhányszor, bakancsát pedig egyik embertársa fején tisztította fényesre.

A fogadás felhozatott egy hordót a pincéből, s utasította a felszolgálókat, hogy mérjék ki az adagokat. A helyiségre olyan csönd borult, hogy a fogadó túloldaláról is hallani lehetett, ha egy vendég diszkrétan kieresztette magából gázait.

Senkinek se volt lehetősége, hogy potyázzon – kétszer kapjon a drága nedüből. Mindenki a körülötte állókat illetve ülőket vizslatta árgus szemekkel.

A felszolgálók óriási kancsókkal a kezükben fűrgén bejárták a termet, és mindenkinek teletöltötték a kupáját.

Grog maga is segített a felszolgálásban. Ügyelt arra, hogy mindenki pontosan ugyanannyi bort kapjon. Se többet, se kevesebbet. Ehhez nagyon értett.

Hihetetlen gyorsasággal mozgott a keze. Megdöntötte az üveget. A tokelnai vörös bő sugárban bugyogott elő az üveg száján. A gyertyák fényétől varázslatosan csillogott. Színe vérvörös volt.

A fogadós biztos kezekkel dolgozott, soha egy csepp se folyt mellé. Ez az igazi művészet, nem a kardforgatás! Grog rettentő komolyan vette a mesterségét. Ez látszott minden egyes mozdulatán. Hogy mennyire komolyan, mennyire véresen komolyan, azt azonban akkor még csak kevesen tudták a vendégek közül.

Odalépett egy asztalhoz, melynek két oldalán kétszemélyes padok szolgálták ülőalkalmatosságul.

Egyelőre hárman ültek az asztalnál. Egy hely üresen árválkodott, ami nem is volt meglepő, mert a három férfi nem volt éppen bizalomgerjesztő jelenség. Ráadásul sajátságos szagfelhő lengte körül őket.

Mindegyikük kalandozó volt! Életük java részében városról városra kóboroltak, kutattak az ismeretlen után. Új kultúrákat, mesébe illő civilizációkat, népeket, fajokat ismertek meg. Olyan területekre eljutottak, melyeket ember lába előttük nem tapodott. A természet egyszerre volt társuk ételt–italt adó folyóival, menedéket nyújtó barlangjaival, gazdag erdőivel, s legádázabb ellenségük kietlen sivatagaival, mérgező mocsaraival, halálos hegyormaival, szurdokaival. A vándorutak során bizony nélkülözniük kellett. Ha nem akadtak rá eldugott csermely vagy forrás vizére, akár szomjan is halhattak. Ha valaki mosakodásról, tisztálkodásról és alapvető higiéniaról beszélt volna nekik, jót röhögtek volna a képébe. Ha időnként lehetőségük adódott megmártózni egy patak vizében, csakis azért fürödtek meg, hogy ne árulja el őket a szaguk, ha ragadozó vagy szörny elől el kellett rejtőzniük. Nem foglalkoztak azzal, hogyan néztek ki. Egyvalamivel törődtek. Azzal, hogy minél veszélyesebb vizekre evezzenek. Magszállottan kutattak az életveszélyes helyzetek után, minél közelebb engedve magukhoz a mögöttük türelmetlenül baktató halált, egyetlen igaz társukat.

Talán e sajátságos, magukra nem adó emberekre jellemző illatfelhőnek volt köszönhető, hogy a három férfi ugyanahhoz az asztalhoz ült, s bár nem ismerték egymást, mégis rokonszenvet éreztek a másik iránt. Jóllehet a későbbiek során kiderül, hogy alapvető vonásaikban különböznek, de sorstársak voltak, ezt rögtön észre lehetett venni a kalandozó életmódról árulkodó elhasznált ruháik és felszereléseik láttán.

Az, akit Yabbagabbnak hívtak, egyszerű vándorruhája fölött ciradás rúnákkal díszített szegélyű karmazsinpiros palástot viselt, mely alapján varázslónak lehetett nézni; a székének támasztott ormótlan, szöges harcibunkó azonban arra utalt, hogy gazdája fegyverforgató. A palást több helyen toldozott–foltozott és szakadt volt, néhol meg különös színű pacák éktelenkedtek rajta, melyek még különösebb szagot árasztottak.

Yabbagabb gyerekes pajkosságot árasztó sunyi szemével asztaltársait fürkészte. Mellette ült Tölgytövi Zaislo egy leginkább papi gúnyához hasonlító, fekete köpönyegben, melyet lazán csatolt öv fogott össze a derekán. Az övön kardhüvely lógott, ami egy ősi, gazdájánál is több csatát megélt kardnak szolgált

otthonául. Zaislo rendszeres italozástól kiszáradt, pirospozsgás arca most a fogadós felé fordult; elmélyülten, izgatottan figyelte, ahogy a tokelnai bor az üvegből hatalmas kupájába vándorol.

Kettejükkel szemben – csaknem elfoglalva az egész padot – a medvetermetű barbár, Behemor trónolt. Torzonborz hajában, bozontos szakállában több napos ételmaradékok csüngtek. Fegyvere egy hatalmas kétkezes, rozsdás csatabárd volt, melyet hanyagul az asztal alá hajított, ahol oldaltáskája és asztaltársai hátizsákjai heverték. Behemor egy ágyékkötőt leszámítva semmilyen ruhát nem viselt. Hatalmas ogreméretű izmai voltak; mellkasát sűrű szőrzet fedte. Egyik kezével hónalját vakargatta, a másikkal kupáját szorongatta, s amikor a fogadós teletöltötte, rögvést a szájához emelte. Könnyedén, egy hajtásra itta meg a bort – látszott, hogy erősebb italhoz szokott.

– Ez nem valami sok! – böfögte.

Zaislo a pártjára állt.

– Fogadós! Mi ez a gyerekadag?! Ennél jóval többet ígértél. Az ígéret szép szó, ha betartják úgy jó, vagy felgyújtom az egész kocsmát, minden szentekre mondom, hogy az istenfáját!!!

Grog komoran nézett rá. Megőrizte béketűrését. Visszafogott hangon válaszolt:

– Válóbán nem került kiosztásra mind ássz ötven gállon. De nem emlékszem, hogy tisztáasztuk volna a hátaridőt, ámikorra is meg kell, hogy vendégeljelek benneteket. Úgy döntöttem, hogy a további adágok éjfélkor kerülnek kiosztásra.

– A pokolba, oly soká?! Miért éjfélkor? Mi értelme ennek?

– Há nem tudod kivárni, akár el is mehetssz, vágy há ván pénsszed, físzessed meg, sssz már hossszom is ássz újabb adágot.

– Szóval erre megy ki a játék! – mérgeződött Zaislo. – Minden szentekre mondom, megvárom én akár a hajnali madárcsicsergést is, ha egy kupa tokelnai a jutalmam. De addig is hozz hamar valamilyen bort! Mindegy milyet... a legolcsóbbat.

– Rögvést hossszom – mondta a tulaj látszólag illedelmesen; azonban aki jó megfigyelő volt, észrevehette a gyilkos pillantást a szemében. A farkas néz így a bárányra, amit épp felfalni készül.

Miután a fogadós továbbment, másvalaki jött oda. Ez a valaki olyan kicsiny szerzet volt, hogy az asztallapot is alig érte fel. Egy goblin volt. Barnássárga, ráncos bőre, kutyaszerű arca az emberek szemében visszataszítónak tűnt. Orrán és fülén apró csontokat döfött át. Rúnajelek és szimbólumok díszítették egy szakadt köpönyegtől eltekintve teljesen meztelen testét.

– Leülhetek? – kérdezte érdes hangon.

2. fejezet

Az ismerkedés

– Elmégy innen a pokolba te ocsmány, rusnya torzszülött!

E kedves köszöntés Zaislo szájából tört elő, s hogy szavainak nyomatékot adjon, kicsit fölemelkedett ültéből, és megfeszítette izmait.

Az ilyen viselkedés kétféle reakciót szokott kiváltani a kalandozókból – már ha elég bátrak, és nem hátrálnak meg. A goblin nem volt gyáva. Az asztalnál ülők arra számítottak, hogy a kutyaképű elborult arccal előrántja parányi, de feltehetőleg erős méreggel átitatott törét, és gyomron szúrja Zaislot; vagy pedig megpróbálja viccesre venni a dolgot, elereszti füle mellett a durva szavakat, meghívja valamilyen italra a sértegetőt, hogy azután szúrja gyomron egy óvatlan pillanatban.

A goblin azonban egyiket sem tette, nyugodt hangon így szólt:

– Ocsmány, rusnya? Torzszülött?? – tette fel magának a kérdést, és egy pillanat erejéig elmorfondírozott. – Rondaság vagy szépség, mint tengerben a vízcsepp, annyit se számít. Akkor inkább már legyen szegénység vagy gazdagság a kérdés. Hiszen a gazdag aranyért mágia segedelmével bármilyen külsőt vásárolhat magának. De, ami igazán számít, az az, hogy boldognak tartod-e magad vagy sem. Minden más csak körítés.

Na erre a reakcióra aztán senki sem számított. Zaislo és két asztaltársa találkozott már nemegyszer goblinnal. Ostoba, primitív, agyatlan szolganépként ismerték őket, akik egy-két szavas mondatnál hosszabbra nem képesek, ezért teljesen ledöbbsentette őket válaszával ez a kis szerzet.

– Leülhetek? – kérdezte újra a goblin.

Egyikük se felelt.

– Hallgatás beleegyezés – mondta az aprónép, és felmászott a padra Behemor mellé. Az óriástermetű barbár mellett még inkább aprónak tűnt.

A meglepődés bárgyú álarcát Yabbagabb törölte le először képéről. Megpróbált némi komolyságot erőltetni magára.

– És te boldognak tartod magad? – kérdezte szórakozottan.

– Aki az adott pillanatnak örülni tud, csak az lehet boldog. Ne a jövő felé figyelj, a pillanatnak örülj, mert ha másképpen teszed, sohasem élsz igazán. Amikor egy fiatal lányra vagy fiúra nézek, látom az elmúlást, előttem lebeg a jövő reménytelensége; s nem vagyok képes hinni a boldogságban.

Yabbagabb mosolygott. Abszurdnak találta a helyzetet, ahogy a goblinnal beszélget.

– Furcsa egy szerzet vagy – szólt Zaislo, és úgy mellbe vágta az apró teremtményt, hogy az majdnem leesett a padról.

A goblin szúrós szemeket meresztett rá.

– Hogy hívnak? – kérdezte Yabbagabb.

– Csibornak. Bennetek kiket tisztelhetek?

– Behemor.

– Zaislo. Tölgytövi Zaislo.

– Yabbagabb – mondta a harcos-varázsló, és hitetlenkedve csóválta fejét. – Szerintem te nem is goblin vagy! Egy goblin nem beszél így. Valld be, illuzionista vagy, aki goblinformát öltött magára!

– Tévedsz! Nem vagyok illuzionista.

– Akkor pedig egy tréfás kedvű varázsló változtatott goblinná, hogy kitoljon veled. Jól ismerem a goblinokat, primitív aljanép. Te nem tartozhatsz közéjük – erősködött Yabbagabb.

– Goblin vagyok – válaszolt nyugodtan Csibor. – Goblinnak születtem. Nincs rajtam se varázslat, se átok.

– Az is lehet, hogy csak nem tudsz róla, hogy átváltoztattak. Lehet, hogy az átváltoztatás mellett feledés varázst is mondott rád egy rosszakaró mágusismerősöd.

A goblin hosszan sóhajtott. Már azon volt, hogy ráhagyja erre az önfejű alakra téveszméit, aztán mégiscsak megmakacsolta magát.

– Nem mondtak rám se felejtést, se átváltoztatást. Világosan emlékszem életem minden egyes mozzanatára. Ha van időtök, elmesélem.

– Van időnk.

– Legyen, elmondom, de előtte rendelék valami harapnivalót.

Egy felszolgáló közeledett asztalukhoz. A goblin felemelte karját, jelzett neki.

– Elnézést, rendelni szeretnék.

A felszolgáló továbbment.

Csibor erre előhalászta erszényét, s tekintélyes mennyiségű ezüstérmét szórt ki az asztalra.

A csengő pénzérmék zajára a felszolgáló megfordult, az asztalhoz lépkedett.

– Mit hozhatok? – tudakolta unott képpel.

– Jóember – kezdte a goblin. – Nincs szebb muzsika a pénzérmék énekénél.

Igazam van?

– Igazad van. Pénz beszél, goblin ugat. Ugasd el gyorsan, mit hozzak!

Csibor nyugodtan válaszolt. Megszokta már, hogy úgy bánnak vele, mint egy kutyával. Akik nem ismerték, alsóbbrendű lényként kezelték. Akik egy kicsit ismerték, idegesítő s egyszersmind nevetséges csodabogárnak tartották. Akik jól ismerték... olyanok nem voltak.

– Hozz nyers húst, s valami erdei bogyót.

A férfi furcsán méregette, aztán egy vállrándítással jelezte, hogy talán megoldható. Közben az ezüstérméket vizslatta.

– Mozdulj már, szolgál! – kiáltott rá Zaislo. – És nézz utána, hogy mi van a bor rendelésemmel! A végén kaktusz nő a hasamban. Azt ugye te sem szeretnéd?

A férfi megszeppent. Szinte futva indult teljesíteni feladatát.

– Elkezdted a történeted, Csibor? – szólt Yabbagabb, miután a felszolgáló odébbállt.

– Igaz is, mondom. Az én élettörténetem hosszú és néha meglehetősen unalmas, de azért megpróbálom élvezhetően lerövidíteni. Hol is kezdjem? Képzeltetek el egy goblin falut, néhány közönséges putrit, földbe vájt, sárból és vályogból

rakott, nyomorúságos odút. Az egyik ilyen koszos viskóban látta meg a kis Csibor a napvilágot, szülei huszonnégyedik gyermekeként. Apám – elmondása szerint – egy időben más volt, mint a többi goblin. Okosabb, bölcsebb volt, mint ők, s nyitott szemmel járt a világban. Furcsa természetét – melyet örököltem tőle én is – elnézték neki, mert nagy harcos volt, ogrék és trollok feküdtek lába előtt vérbefagyva, dicső rendek vitézei térdepeltek előtte, életükért szánalmasan könyörögve. Nem is fúvócső vagy parányi tör volt a fegyvere, de még csak rövidkard se; félelmetes láncosbuzogánnyal osztotta a halált. Fegyvere még most is ott lóg házunk falán, hacsak egyik fivérem el nem lopta, s el nem adta. Apám győzelmet győzelemre halmozott, nem akadt egy ellenfele sem. Az átkozott anthiai csatában mégis oly sérülést szerzett, ami hátralevő életére nyomorékká tette. A sors fintora, hogy a kegyetlen csapást nem ellenség mérte rá, hanem szövetségese, egy hegyióriás, ki nem vette észre őt. A csata hevében véletlenül letaposta, és fél lábára nyomorékká tette. Apámat hősként ünnepelték, mikor visszatért a faluba, de már nem lett a régi. Több csatára vállalkozni nem tudott, a mulatozás és a gyereknemzés lett egyetlen időtöltése. Én az apám életét megváltoztató anthiai csata után két évvel születtem, így az ő hőstetteit csupán hallomásból ismerem. Abban az időben apám már csak az emlékeire, dicső harcoséveire lehetett büszke, mert a tisztelettel töltött évek alatt, szánalmas, áskálódó, begyöpösödött agyú goblinná tették, olyanná, mint a többi fajtámbeli. Állandó tivornyából, kicsapongásból, kegyetlenkedésből áll a goblin nép élete. Én már egészen kicsi koromban láttam, hogy nem vagyok középük való. Elegem lett goblin társaimból; utáltam a düledező viskót, melyben laknom kellett, amiben ti emberek még a disznóitokat is sajnálnátok tartani. Megvettem sámánunkat, aki démonhitről papolt, gyűlöltem az elvadult szertartásokat, az ember-, tünde- és manóáldozatokat. Megcsömöröltem, változásra, nemesebbre vágytam. Valahol lelkem mélyén éreztem, hogy a világ más, mint egy nyamvadt goblin falu, többről szól az élet. Szememet végül egy portya során elfogott öreg tünde pap nyitotta fel. Veszélyes szerzet volt. Kezét-lábát vastagon megkötözték, száját betömték, szent szimbólumát leszakították. Nagyon félték hatalmától, ami nem is csoda, mert negyven goblin harcos hagyta ott a fogát, mire ártalmatlanná tették. A törzsi varázslónk még aznap éjjel fel akarta áldozni.

– Sokáig tart még? – ásított Zaislo.

Csibor legyintett. Aztán nagy levegőt vett, és folytatta:

– Most is emlékszem arra a hűvös éjszakára, mikor odalépett hozzám a sámán, arcán torz, elégedett mosollyal, és azt mondta: "Urunk, a démon meg lesz elégedve az áldozat nagyságával. Vigyázz az elfre, Csibor, míg társaid mulatnak, s el nem kezdődik a szertartás!" Mikor magamra hagyott, csak némán álltam a csípős szélben, és a foglyot fürkészttem. Szemem találkozott a tünde pillantásával, és akkor azt gondoltam, bárcsak a szemét is bekötözték volna! Mert az a pillantás, ahogy rám nézett, a gyomromig hatolt, szívem körül megolvasztotta a jégfal maradékát, és nem tudtam többé népünk, a goblin nép

ellenségeként tekinteni reá – olyan bölcsesség, erő, tudás és tapasztalás áradt belőle! Az öreg pap felfedezte bennem a változást, s szemével arra próbált rávenni, hogy szabadítsam meg béklyóitól. Nem tudtam, mit tegyek. Hiszen, ha engedek kérésének, magam mögött kell hagynom a falut, különben engem is feláldoznának. Kitaszítottá válnék. Egy magányos goblinnak mi esélye a nagyvilágban? Semmi. A goblin hordában kalandozik. Még apámat is, aki hatalmas harcos volt, tucatnyi goblin kísérte útja során. Akkor én egyedül mit érek? De a választ megtaláltam az öreg pap szemében. Minden kételyemet eloszlatta segélykérő és segítőkész, együttérző pillantása. Ha valaki kirángathatott a posványból, e lelki sorvadásra ítélt közegből, melyben eddigi siralmas életemet tengettem, az csakis ő lehetett. "Magaddal viszel?" – kérdeztem a közös nyelven, mert apámtól úgy-ahogy megtanultam mongoriul. Ő lassan, többször is bólintott. Kivettem a tömést a szájából, és eloldoztam kötelékeit. Fürgén talpra ugrott, nem szólt semmit, csak megragadott, akár egy rongybabát, és öreg korát meghazudtoló fürgeséggel rohanni kezdett velem. Ott helyben, hirtelen azt hittem, hogy nekivág egy sziklának, mert fajtám gonoszságát vettem alapul, meg azt a tényt, hogy az idegen szemrebbenés nélkül kiontotta negyven fajtámbeli életét. Azt hittem, velem is lelkiismeret furdalás nélkül végez, de a tünde fejében ez meg se fordult. Amint biztonságos távolságra kerültünk a falutól, letett és hosszas beszélgetésbe kezdtünk, melynek az lett a vége, hogy tanítványává fogadott. A Tudás, a Színtiszta Értelem, a Bölcsesség, a Logikus Beszéd Istenét követte, s mikor felismerte bennem a fogékonyságot hite iránt, elhatározta, hogy alacsony faji származásom ellenére papot farag belőlem. Így kerültem a Tudás Istenének templomába, egy számomra teljesen új, ismeretlen, lenyűgöző világba...

A fogadós tűnt fel meglepetésszerűen, kezében tálcán a rendelést hozva.

– Itt á calquái, á sertésszűs nyersen éss néhány erdei bogyo iss volt ráktáron. Még válámit? – kérdezte megszakítva Csibor beszédjét, miközben öblös markában eltüntette az asztalon hagyott pénzérméket, és lepakolt a tálcáról négy fakupát, egy kancsó calquai koboldütőt, a goblin elé pedig egy tányért bogyókkal és a nyers hússal.

Mivel semmi egyebet nem rendeltek, a fogadós odébbment felvenni egy másik rendelést.

– Imádom a calquai koboldütőt – szólalt meg Zaislo a véresbarna italt hangosan szürcsölve. – Tudjátok, hogy készül? A szőlő mellé néhány koboldot is gyömöszölnek a présbe, így aztán jó adag koboldvért tartalmaz; ez jellegzetes mennyei bukét ad az itálnak.

A goblin inkább az elégett bogyókat vizslatta, csodálkozó arccal. Aztán megkóstolta az egyiket, s elégedetten bólintott.

– Jól sejtettem! – mondta. – Ezek druida varázsbogyók. A fogadósunk vagy hülye, vagy nem tudta, hogy mit szolgál fel. Egy darab ilyen bogyo megér akár egy egész aranyat is. Kíváncsi vagyok, hogy jutott hozzá?

– Hadd kóstolom meg! – kiáltott fel Yabbagabb, és már el is vett egy szemet. – Ez valóban finom – jelentette ki önelégült arccal, miközben szeme úgy csillogott, mint egy kisgyerekeknek.

Zaislo is bekapott egy szemet.

– És laktató. Mintha egy egész vadkant faltam volna fel!

– Druida varázsereje van. Ha lett volna nyílt sebünk, most begyógyult volna – mondta a goblin, majd biztonságba helyezte batyujában az értékes bogyókat. Aztán így folytatta: – De még nem fejeztem be mondandómat. Megengeditek, hogy tovább meséljek?

– Várj egy kicsit, fogadós! – szölt Yabbagabb a mellette elmenő férfinak. – Hé, nézd már meg, hogy van-e még ilyen erdei bogyótok! Érdekelne engem is!

– Nincsen több. Essz is véletlenül volt.

– Nem is tudsz szerezni?

– Nem hinném.

– Biztos? Sokat fizetnék érte. Nagyon finom bogyó.

– Nem tudok szeresszni. Esetleg hosszhatok gyökereket, enyhén rothadt tobossszokat vagy füvet?

– Ühmm... még korán van hozzá, fogadós.

A kígyóképű kocsmáros odébbállt.

– Folytassad a történeted, Csibor – szölt Yabbagabb. – Látom, szeretsz sokat beszélni.

– Tehát... – köszörülte meg Csibor a torkát. – ... a papokhoz kerültem, s ott töltöttem tíz kerek esztendő. Minden napom ugyanúgy telt. A templomot szinte soha el nem hagytam. Az inasként töltött hónapok után a következőkből állt egy napom: Négy órát töltöttem transz-szerű mélyalvásban, két órát imádkoztam reggel, aztán részt vettem a közös étkezésen, melyet egész álló nap tartó tanulás követett; közben megebédeltünk, és a tanulás végeztével megvacsoráztunk, majd a nap lezárásaképpen ugyancsak két órás ájtatos imát tartottunk. Félelmetes lelki egyensúlyra tettem szert. Együtt tanultam az összes többi pappal, segítettek a gondolkodás összetettebb formáinak megismerésében, magamba szívtam minden létező információt, egyre közelebb éreztem magamat a Tudás Ősi Istenéhez. Egy idő után mérhetetlen, és elképzelhetetlenül hatalmas lett az a szellemi erő, melynek birtokosává váltam. Ez az erő, mely a Tudás Istenétől ered, képessé tesz, hogy varázsoljak.

– Azt én is tudok – vágott közbe Yabbagabb. – Hisz nem csak nagy harcos vagyok, hanem tapasztalt varázsló is.

– Amikor azt mondom, varázsolni – folytatta a goblin –, nem holmi gyerekes trükkvarázslatokra gondolok, hanem a mágia felsőbb szféráira: pengefalakra, tömeges szuggesztióra, időtőcsára, gravitáció-változtatásra, sáskajárásra, hegymozgatásra, vízszétválasztásra, dimenziótorzulásra, létsíkváltásra, extradimenziós manipulációra, démonok karistolására, a Sárkány tébolyára, ég karimájának kifordítására és így tovább...

Az asztaltársak egymásra néztek.

– Nem semmi – akceptálta Zaislo, és meghúzta kupájából a koboldütőt.

– Én is hasonló varázslatokat tudok – mondta Yabgababb. – Ezeréves látó szemek az örök sötétség birodalmában, ősi szolgáló megidézése természetesen extradimenzionálisan, a régesrég elveszett mágia feltárása, az ismeretlen mágia megismerése, illetve kedvenceim közé tartozik az Örök Kárhozat rothadó mocsarára és az Ezeréves Háború eleven halottainak áporodott bűzére emlékeztető Yabgababb Rettenetes Böfögtetése varázslat. Ez utóbbi – neve is jelzi – saját kreáció.

– Látom, műveled a nagy szavak forgatásának tudományát. Még senki szájából se hallottam ennyire szépen megnevezni ily közönséges varázslatokat: sötétben látás, famulusidézés, azonosítás, mágia érzékelés vagy, mint a böfögtetés, egy közönséges trükkvarázslat – mondta komoly arccal Csibor, és nem hagyta, hogy Yabgababb a szavába vágjon. – ... én mindössze, annyit akartam mondani, hogy a világ működését ismerő, nagytudású bölccsé váltam. Dolgom a szemlélődés, a tudás keresése, nem pedig használata. Erőmmel csak akkor élek, ha közvetlen veszély fenyeget. Egyébként türelem és alázat szegődött társamul. No, de folytatom történetemet... Sokat kalandoztam, sokat megéltem, láttam és tapasztaltam. Kalandjaim mind-mind hatalmas könyveket töltenének meg, mindegyikről napkeltétől napnyugtáig mesélhetnék. De most kereső utam végállomásáról szeretnék beszélni... Eljött életemben egy nap, mikor megvilágosodásként hasított belém a tudat, egyfajta életcél, direktíva, hogy az Istentől megszerzett tudást meg kell ismertetnem fajtársaimmal, a goblin néppel. Rettentő nehéz, sőt kijelenthetem, életem legnehezebb küldetésére vállalkoztam. Hogy a fejembe vett cél megvalósítása lehetetlen, és nemes hittérítő vállalkozásom fajtám szánalmasan siralmas erkölcsi és lelki sivársága miatt eleve kudarcra ítéltetett, arra akkoriban még nem gondoltam... Hosszú keresés után leltem rá az ideális goblin falura. Néhány százan lakták. Rögtön elkápráztattam őket papi tudományommal, melynek az lett a vége, hogy féltékeny sámánjuk kihívott varázspárviadalra. Biztos lehetett a tudományában, a démona emberfeletti erővel ruházta fel, de azért megérezte, hogy valami nem stimmel nálam. Hogy mennyire nem stimmel, azt a párviadal alatt meg is tapasztalta, Isten nyugosztalja lelkét! Én lettem a falu sámánja, s óvatosan megkezdtem eltévedt báránycáim hitének megreformálását. Sajnos a törzsfőnök áldásos munkámmal nem értett egyet, ahol csak tudott keresztbe tett. Ő hatalmas goblin volt, s mágikus kő védte praktikáimmal szemben, mely állandóan teste körül lebegett. Mivel varázserőm így nem bizonyult elegendőnek ellene, más utat kellett találnom, hogy folytathassam fajom áttérítését a Tudás Istenének hitére. Hamarosan mellém szegődött a szerencse. Egy falunkhoz közeli barlangban félelmetes fenevad vert tanyát. Nem tudtuk pontosan, hogy mi lehet az, de elborzasztott lábnyomának hatalmas mérete. Sárkánylábnyom – suttogták lélegzetvisszafojtva a goblinok, miközben a hegy megremegett és dübörgő morajlás rázta meg az erdőt. A goblinok szívét félelem járta át. A törzsfőnökhöz menekültek, tőle vártak segítséget – mindhiába. Akkor hozzám fordultak. Én

megmondtam nekik, hogy a Tudás Istenének erejével legyőzőm a szörnyeteget. S hogy szavaimat ne hazudtoljam meg, azon nyomban fölkeredtem, és hamarosan a hegy lábához értem. A barlang szája a fenevad bűzös leheletét okádta reám. Nem haboztam, beléptem, s addig mentem előre a járatban, míg rá nem akadtam a szörnyre. Hatalmas aranysárkány volt! De ellenem így is esélytelen. Elég volt ránézni... már halott volt. Levágtam a fejét, dicsőségem zálogát, aztán büszke léptekkel visszamentem a faluba. A trófeát a törzsfőnökünk képébe vágtam, aki erre rettegve lábaim elé omlott, Ég és Föld Isteneire fogadkozott, hogy megtesz mindent, amit csak akarok. Végre érkezett az én időm! A goblin nép engedelmeskedett utasításaimnak, és figyelmesen végighallgatták a Tudás Istenéről szóló tanításaimat. Örömem azonban nem tartott sokáig. Az elégedett vigyor hamar arcomra fagyott, amikor rájöttem, hogy bevehetetlen falakat ostromlok; a goblin agyat ledönthetetlen bástyák védik a tudás erejével szemben. Hiába volt minden igyekezetem és elszánt próbálkozásom, ostoba testvéreim nem tudták magukévá tenni a Tudást, melyet tálcán kínáltam nekik. Sőt, úgy éreztem, hogy primitív gondolkodásmódjukkal képesek és még megfertőzik az én kristálytisza hitemet. Leépülésem kezdetének első jeleire, pánikszerűen hagytam ott népemet, mielőtt teljesen meghülyíthettek volna szellemi degeneráltságukkal. Most itt ülök közöttetek, s próbálom feledni alsóbbrendű fajom fogyatékoságait. Ennyi röviden a történetem!

– Igyál a calquai koboldütőből! Az a legjobb felejtőszer – mondta Zaislo. Nem kis dolog volt, hogy az alkoholista kocsmái verekedő borral kínált meg egy goblint.

– Addig mesél valaki más – folytatta. – Például te, hogyishívják, na... Yabbagabb! Az Isten rogyassza rá az eget, aki kitalálta e hülye nevet! Neked mi volt az utolsó kalandod?

– Az utolsó kalandom? – kérdezett vissza Yabbagabb az állát vakargatva, majd sunyi mosoly áradt szét arcán, és egy kicsit felemelkedett ültéből. – Megküzdöttem egy kimérával, a délvidék legpusztítóbb és legerősebb ragadozójával... Te nem tudod, mi az a kiméra? Képzeld el egy elefánt nagyságú, kérges bőrű, háromfejű szörnyeteget! Ne erőlködj, úgyse lehet úgy elképzelni, hogy a valóságnak akár csak egy töredékét is visszakapd. Azt látni kell, ahogy a hatalmas monstrum eltakarja a napot, elsötétül az ég, ereidben megfagy a vér, kardodra nézel, és rájössz, hogy a szörnyeteg bőre vastagabb, mint fegyvered hossza; egyre erősebben hatalmasodik el rajtad az érzés, hogy még el se kezdődött a harc, máris vesztettél. Aztán megmakacsolod magad, "Bátorság!" – mondod – és nekirontsz pizskafa fegyvereddel a szörnynek. A kiméra feléd kap oroszlán-, kecske- és krokodilfejével, s lesújtasz rá...

– Hé, a kimérának nincs is olyan feje! – szakította félbe a történetet a szomszédos asztalnál ülő férfi. – A kimérának oroszlán-, kecske- és kígyófeje van. Szerintem nem láttál te még soha kimérát. Különbösen is, jóval gyengébb szörny, mint egy sárkány. Van hihetőbb meséd?!

Többen felnevettek az asztalok körül. Yabbagabb csúnya grimaszt vágott az idegenre. Hátranyúlt szöges harcibunkójáért, aztán hirtelen visszarántotta kezét, mert belenyúlt egy szögbe.

– Mit tudsz te ostoba paraszt a kalandozók dolgairól? – kérdezte a fickótól gúnyosan, miközben vérző ujját dörzsölgette.

A férfinál nem volt fegyver, ezért jobbnak látta, ha csöndben marad.

Yabbagabb így folytatta:

– De hogy kielégítsem kíváncsiságodat, elmondhatom neked, hogy az én kimérám erősebb volt, mint az itt ülő goblin által legyőzött sárkány. Éppen azért, mert nem nevetséges kígyófeje volt, hanem hatalmas krokodilpofája. Már ha tudod egyáltalán tudatlan paraszt, hogy mi az a krokodil. Nos, én páratlan és vakmerő mozdulattal rávettem magam, majd szétvagdaltam főbb szerveit, s levágtam először az oroszlán-, majd a kecske-, s végül a legveszélyesebbet, a krokodilfejet. Látom, te is hitetlenkedve nézel Behemor. Hát akkor halljuk, neked mi volt az utolsó kalandod?

– Sárkányirtás – felelte tömören a barbár.

– Na persze! Ezt már hallottuk goblin testvérünktől – nevetett Yabbagabb a barbár képébe.

Behemor az asztalra csapott.

– Sárkányirtás!!!

Néhány szomszédos asztalnál abbahagyták a beszélgetést, s a barbárra meredtek. Behemor letolta az ágyékkötőjét, s nem zavartatva magát, Yabbagabb majd a vendégek felé fordította fenekét. Egy hatalmas sárkány hagyta névjegyét harapásával az ülepén.

Senki sem mert nevetni.

– Ejha! – mondta Zaislo. – Kíváncsi vagyok a részletekre!

A barbár visszahúzta ágyékkötőjét. Lassan bólogatott, szemei a semmibe révedtek, ahogy visszaemlékezett.

– Felbérelt egy varázslólány, hogy szabadítsam ki apját a gonosz feketesárkány fogságából.

– Arannyal vagy egyébvel fizetett a lány? – nyalta meg Zaislo a szája szélét. – És mondd csak, nagy mellei voltak?

– Csönd legyen, ha én beszélek! Felbérelt egy varázslólány, hogy szabadítsam ki apját a gonosz feketesárkány fogságából. Elvezetett a sárkány barlangjához. Védelmes varázslatot mondott rám. Aztán megküzdöttem a szörnyeteggel. Ott szereztem a farsebemet. Huszonkettő szúrás kellett hozzá, hogy megöljem!

– Akkor nem lehet túl nagy erő a szúrásaidban – röhögött Yabbagabb, de a barbár nem figyelt rá, s tovább folytatta a történetet:

– Megmentettem a lány apját. Az öregapó búcsúzásképpen azt mondta, hogy a feketesárkánynál lévő fekete színű pénzeket tegyem el, még jól jöhetnek később. Nagytudású és jóságos lehetett az öreg, mert a pénzek egy idő után arannyá változtak.

A goblin a fejéhez kapott, és hangosan fújtatva jajgatott. A többiek értetlenkedve egymásra néztek.

– Ezt meg mi lelte? Megháborodott!?

– Szerintem csak rádöbbsent, hogy mennyire szánalmas egy szerzet – mondta Zaislo.

– Mikor és hol ölted meg a sárkányt? – tudakolta ellentmondást nem tűrően Csibor.

– Négy hete Kalmirtól délkeletre egy tölgyerdővel határolt kopár hegy mélyén. A goblin most a változatosság kedvéért a fejét csapdosta a vastag tölgyfaasztalba.

– Jól érzed magad? – kérdezte tőle Yabbagabb, mire Csibor valamivel erőteljesebben még egyszer hozzávágta fejét az asztallap végéhez.

– Erősebben! – bízta Zaislo.

De Csibor már le is csillapodott, és mintha mi sem történt volna, nyugodtan, némán üldögélt.

– Nem akarsz valamit mondani? – próbálkozott Yabbagabb.

Csiboron látszott, hogy nem tudja eldönteni, beszéljen-e vagy sem, aztán végül rászánta magát.

– Behemor, te súlyos baklövést követtél el. Téged átverték, de nagyon! Az öregapó lánya, mielőtt megküzdöttél volna a sárkánnyal, nem védelmező varázslatot, hanem illúzió-mágiát olvasott rád. Az aranyszínt feketének láttad! Ott nem egy gonosz feketesárkány őrizte az ártatlan öregembert, hanem egy aranysárkány vigyázott rá, hogy ki ne szabaduljon foglya. Ezért láttad az aranytallérokat is egy ideig egyszerű fekete pénzermékeknek. Fogalmam sincs, hogy ki lehetett az, akit megmentettél, de biztos vagyok benne, hogy egy velejéig gonosz, veszedelmes alakot szabadítottál a világra.

A helybéliek dühös pillantást vetettek a barbárra.

– Nem értem, miről beszélsz? – pislogott értetlenül Behemor. – A sárkány, akit megöltem nem fekete volt, hanem arany, és nem gonosz volt, hanem jó? Akit kiszabadítottam, nem jó volt, hanem gonosz? És nem jót cselekedtem, hanem rosszat? Bahhhh! Honnan veszed ezt a marhaságot?!

– Onnan, hogy egy hónappal ezelőtt jómagam is ott jártam. Az volt az a barlang, ahol a gonosz goblin népet rettegésben tartó szörny tanyázott. Csakhogy, amikor én odaértem, a szörny már halott volt. A barlangban csak egy döglött aranysárkányt találtam. Te voltál az, ki megelőztél, és végeztél a feketesárkánynak hitt szörnyel!

– De pár perccel ezelőtt azt mondtad, hogy amikor beléptél a sárkány barlangjába, még nagyon is élt, és harcban győzted le! – ellenkezett a barbár.

A goblin a fejét rázta:

– Nem, nem azt mondtam. Hogy egészen pontosan idézzem szavaimat, azt mondtam, hogy elég volt ránézni, már halott volt. Ha félreértettétek szavaimat, azért csak saját ostobaságotokat okolhatjátok.

– Ki az ostoba!?! – torzult el Zaislo arca, és összeszorult az ökle.

– Az, aki mindent verekedéssel próbál megoldani – vágta rá a goblin szemrebbenés nélkül, cseppet sem megrettenve.

Yabbagabb csitítólag Zaislo vállára tette a kezét.

– Vedd le a kezéd, vagy eltöröm! – hörögte szikrákat szóró szemmel Tölgytövi Zaislo, akit nem véletlenül szólítottak ismerősei alkoholistá kocsmái verekedőnek.

Yabbagabb fürgén levette kezét a férfi válláról, és hirtelen gondolattól vezérelve, teletöltötte asztaltársa poharát borral, majd közelebb tolta hozzá a kupát.

Zaislo automatikus mozdulattal megragadta a kupát, nagyot húzott belőle, és megnyugodott.

Behemor észre se vette, hogy konfliktushelyzet volt kialakulóban. Ingerülten morogta:

– Mindegy, hogy gonosz vagy jó sárkányt öltem meg. A sárkány, az sárkány! A lényeg az, hogy én megöltem egy sárkányt, Csibor pedig nem. És egy csomó aranyam is lett!

Az egyik asztalnál ülő átutazó azonban így ordított feléje:

– Te voltál az, te bitang! Te szabadítottad ki Cornutort a szörnyűséges varázslót, és te ölted meg jótevőnket és védelmezőnket, Adamantust, az aransárkányt! Ezért térhetett vissza Cornutor azzal az ördögimádó, démonivadék lányával együtt! Ezért irthatták ki a falumat!

– Kicsi a világ! – sóhajtott Yabbagabb.

– Minden ok-okozati összefüggéseken alapszik – jegyezte meg gondterhelten Csibor.

Zaislo csak vedelt. Egyelőre mértékkel.

– Mondjál már valamit!? – kiáltott a barbárra az idegen férfi zaklatottan, miközben határozott léptekkel odament hozzá.

– Azt hittem, jót cselekszem, mikor megöltem a sárkányt – böfögte a barbár. – Bocsánatodat kérem, jóember!

– Ez nekem kevés! – ordította a paraszt félórülten Behemor fülébe. Előrántott egy parányi kést, és szinte követhetetlen mozdulattal a barbár torkához nyomta.

– Támaszd fel szegény feleségemet, ártatlan gyermekeimet, különben itt helyben elvágom a torkodat!

Behemor erre már kezdett morcos lenni.

– Nézd jóember! Egy kés- vagy törsvadás kevés ahhoz, hogy meghaljak. Ha pedig sikerülne elvágnod a torkomat, még legalább tíz szívdobbanásnyi idő áll rendelkezésemre a bosszúra. Ezután még mindig van a halálom előtt legalább fele ennyi időm, hogy gyönyörködhessek megtorlásom eredményében. Tedd el ezt a nevetséges kést!

A férfi nem mozdult.

– Ha megölitek egymást, ki áll bosszút Cornutoron és a lányán? – próbálkozott másfajta érveléssel a goblin.

Egy arasznyira eltávolodott a kés Behemor torkától, de Csibor szavai se hatották meg az idegent.

Yabbagabb azonban megkönnyebbülten fellelegzett, és azt mondta:

– Még jó, hogy négyünk közül egyikőnk nagyhatalmú pap, akinek nem okozhat nehézséget, hogy feleségednek és gyerekeidnek visszaadja az életét.

Bár Yabbagabb Csibor felé fordult, az idegen egy pillanatra mégis Zaislora nézett, mert megtévesztette Zaislo papi gúnyához hasonlító, fekete köpönyege.

Ez a másodpernyi figyelemelterelés elég volt Behemornak. Meglendült az ökle...

– Azért sajnálom a fickót – mondta Yabbagabb, miközben nézte, ahogy két kidobó megfogja az ájult férfit, és kihajítja a kocsmá ajtaján. A kidobóemberek számára mindegy volt, hogy valaki az italtól üti ki magát, vagy más üti ki – egy kategóriába vették az ájultakat. Aki nem fogyasztott, annak távoznia kellett.

– Talán egyszer majd sikerül bosszút állnia Cornutoron és démonivadék lányán – ábrándozott Yabbagabb.

– Neki legalább van életcélja – dörmögte a barbár.

– Egyébként fel tudtad volna támasztani a családját? – fordult Zaislo gúnyosan Csiborhoz.

– Természetesen... – mondta komoly képpel a goblin pap. –... ha nincs tizenhat napja, hogy meghaltak.

Egy idő után így szólt Yabbagabb:

– Most te jössz, Zaislo! Meséld el utolsó kalandodat!

Zaislo töprengve a plafonra meredt.

– A minap felgyújtottam egy istenverte fogadót... de ez nem igazán nevezhető kalandnak. Lássuk csak! Előtte megöltem tizenkét sárkányt, ez meg unalmas történet.

– Ha így megy tovább – szakította félbe Yabbagabb –... néhány év múlva kihalnak a sárkányok. Talán ezer év múlva már el se fogják hinni, hogy léteztek egyáltalán.

– Mi a fenéről meséljek? Kihullik a hajam, mire eszembe jut valami – kezdte Zaislo, és ivott egy kortyot a borból. – Ki ne száradjanak a hajhagymáim; meg kell őket öntözni belülről! Megvan, miről fogok mesélni! Pontosan két hete történt az esemény... Szemtől szembe álltunk a barlangban, az ellenfelem és én. Borzalmas bestia volt. Vastag szőr fedte testét, helyenként a hasa és a válla táján néhány szőrösomó hiányzott; látni lehetett a szörnyeteg kérges bőrét. Rám vicsorgott sárgás agyaraival, elbőmbölte magát, s megindult felém – lassú léptekkel, kicsit gyorsítva, majd futva.

Zaislo megborzongott, ahogy folytatta.

– Fonnyadt mellei, amik leginkább egy üres tömlőre emlékeztettek, éles csattanással verődtek hasához. Rám vetette magát! Meghült az ereimben a vér, mert hirtelen az agyamat körülvevő alkoholos felhő eloszlott, s rádöbbsentem, hogy micsoda fürtelemre vállalkoztam. A robusztus ork nőstény röhögő, nyáladzó pofája mind közelebb került arcomhoz, s nem tehettem semmit, mert

úgy letepert és rám telepedett, hogy levegőhöz alig jutottam, nemhogy meg tudtam volna mozdulni. Veszettül küzdöttem szabadulásomért, hogy a szörnyű véget valahogy elkerüljem, de mindjobban kiáltoztam és ellenkeztem, a szemét ork szuka annál jobban élvezte a dolgot. Teljesen felizgatta ellenállásom; valami olyasmit böfögött a fülembe primitív ork nyelven, hogy még soha egyetlenegy férfival se találkozott, aki nemet mondott volna neki, s hogy ellenállásom szokatlan, vad vágyakat ébreszt benne, ezért olyan ajándékkal jutalmaz meg, amit nem feledek el, míg csak élek. Azt hittem ott helyben meghalok! Szerencsétlenségemre nem így történt. Legalább ajultam volna el, vagy ittam volna többet egy hordó pálinkánál, de nem! Végig kellett szenvednem az egész rohadt éjszakát. Valóban nem felejttem el soha. Ocsmány, nyáladzó arc, bibircsókos nyelv. Brööh! Gennyes kelések, sárga kinövések...

Zaislo abbahagyta a beszédet; asztaltársai hosszas unszolására sem volt hajlandó folytatni, hogy mi mindent kellett még átélnie aznap éjszaka.

– Akkor beszélj az előzményekről! – kérlelte Yabbagabb.

– Ha valami jó kis történetre vágysz, ki kell, hogy ábrándítsalak, azzal nem szolgálhatok. Egyszerűen csak leittam magam, és én barom azt mondtam az istenverte cimboráimnak, hogy nincs az az ellenfél, akitől megijedek. Erre ők egymásra kacsintottak – nyilván rögtön ugyanarra gondoltak –, és az egyikük megkérdezte, hogy egy ork nősténnyel meg mernék-e küzdeni az ágyban? Miért is ne! – vágtam rá én ostoba tökkelütött. Az egyik társam elugrott a közeli kőfejtéshez, és megfizetett egy ork bányásznőt a feladat elvégzéséhez. A folytatást már ismeritek...

Asztaltársai együttérzően sóhajtoztak, megpróbálták elképzelni az ork néember és Zaislo küzdelmét az ágyban, majd amikor ez sikerült, gyorsan elhessegették a gondolatot.

Alig egy perccel később váratlan dolog történt a Sárga Kígyóban. Talán nem is annyira volt váratlan – a kalandok java része így kezdődik. Egy fekete csuklyás varázsló materializálódott a fogadó közepén. A teleportálást kísérő szélroham feldöntött több kupát és összeborzolt néhány haját. Inkább az előbbi volt az, amiért dühösek lettek a vendégek.

– Az anyádat, hülye varázsló! Kiömlött az italom! – üvöltötte Zaislo.

– Kell neked teleportálnod, béna, nyomorék!? A gyaloglás már túl kommersz?!

– érdeklődött Yabbagabb.

A goblin csak annyit motyogott:

– A kocsmák vendégei általában nem a saját lábukon hagyják el a fogadót. De hogy valaki már ne is a saját lábán érkezzen?

– Ugye nem az ingyen tokelnai miatt jöttél? – kérdezte Zaislo gyanakvó tekintettel.

Bármennyire is dühösek voltak a vendégek az idegenre, tettelegességre nem mertek vetemedni. Hiszen aki teleportálni tud, annak sokféle szörnyű varázslat rejtőzhet a tarsolyában.

A varázsló nem törődött a részeg bagázssal. Elindult Yabbagabbék asztala felé.

– Na, azt hiszem, eljött a kaland ideje – dörmögte Behemor.

– Nekem már hetvennyolc kalandom kezdődött úgy, hogy egy fekete csuhás varázsló jelent meg a kocsmában, és megbízott valamilyen küldetéssel – mondta Yabbagabb. – Igaz a hetvennyolc esetből csak négy volt olyan, mikor teleportálással érkezett a varázsló.

Aztán még azt motyogta:

– Remélem, nem sárkányölésre akar felbérelni bennünket.

A varázsló már nem volt messze az asztaluktól. Mikor csak pár méter választotta el őket egymástól, Zaislo halkán megjegyezte:

– Ha a fizetésre terelődik a szó, hagyjátok, hogy én beszéljek! Érték az alkudozáshoz.

A varázsló odaért hozzájuk.

– Isten... – kezdte Zaislo, miközben a fekete csuhás alak elment mellettük. –... hozott!

Zaislo értetlen grimasszal az arcán a távolodó varázslót bámulta.

– Ez továbbment – motyogta meghökkenve az alkoholista kocsmái verekedő.

– Észre sem vett bennünket! – mérgelődött Yabbagabb.

– Továbbment.

– Még csak nem is köszönt!

– Tovább... ment.

– Hé, varázsló! Itt vagyunk! – integetett Yabbagabb, de a fekete csuklyás idegen nem foglalkozott velük. Odalépett egy asztalhoz, ahol szintén négy kalandozó ült. Kinézetükből ítélve harcos volt az egyik, varázsló a másik, egy pap a harmadik és egy páncél nélküli fickó törökkel az övén – feltehetőleg tolvaj – a negyedik.

– Küldetésem van a számotokra! – szólalt meg a fekete csuklyás varázsló parancsoló hangon.

A négy kalandozó izgatottan meredt az idegenre.

– Van egy torony innen nektek elképzelhetetlenül messze, túl a tengeren, hol feketék a fák, ahol vadtörpék vájják a barlangjaikat a föld mélyében, túl az Obszidián hegyen, Ismordan, a démon börtönén, nem messze a Halál völgyétől, és egészen közel a Létsíkok szakadékához, a Senki Földjén. A torony ura – és egyben a megszerzendő tárgy őrzője – fekete lovagból lett halállovag. Hogy elpusztítjátok-e vagy sem, az engem nem érdekel, de szerezzétek meg a tűzvörös medalliont, melyet fehérarany nyakláncra visel a nyakában, és onnan le nem vesz soha. A lovag minden egyéb kincsét megtarthatjátok. Teleportációval juttatlak el benneteket a toronyhoz. Ha sikerül végrehajtanotok a küldetést, tudni fogok róla, és visszahozlak benneteket a Senki Földjéről. Elvállaljátok?

– Ja, elvállaljuk! – mondta a csapat harcosa.

– Ja, ja... – erősítette meg a csapat varázslója.

– Ütünk, tapasztalatot szerzünk – örült a papuk.

– Van kérdésetek? – kérdezte a fekete csuklyás.

A kalandozók tanácstalanul egymásra néztek.

– Ha nincs, akkor indulhatunk. Odateleportállak benneteket a toronyhoz – mondta, és már kántálta volna a mágikus igéket.

– Egy pillanat! Nekem van kérdésem! – kiabálta Zaislo. – Miért bízod a küldetést zöldfülű kalandozókra, mikor itt vagyunk mi is?

A varázsló, ahogy megfordult, és Zaislora nézett, a fali mécses fénye egy pillanatra megvilágította csuha alá rejtett halottfehér arcát. Pentelor, az ősmágus volt az. Bár a vendégek aligha ismerhették fel, hiszen már több mint hétszáz éve nem bújt elő rejtekhelyéről. Szemöldök nélküli szemével lenézően meredt az alkoholisták kocsmai verekedőre.

– Ittas egyéneket nem alkalmazok – mondta megvető egyszerűséggel.

Zaislonak egy pillanat alatt elborult az agya.

– Ki az ittas?! – hörögte, és erőteljes mozdulattal hozzávágta kupáját. Felpattant a padról, hogy megszorongassa a varázsló gigáját.

A fakupa az idegen férfi homlokán koppant, de nyilván mágia védte, mert nem okozott fájdalmat neki, és ellentámadásként kántálni kezdett varázslatát is végig volt képes mondani.

Egy medvemancs nagyságú szellemkéz jelent meg a levegőben, közvetlenül Zaislo orra előtt. A szellemkéz a magasba emelkedett, majd erőteljesen lecsapott. A pofon elemi erejűre sikeredett. A csattanásra négy házzal arrébb is ijedten rebbentek magasba a galambok.

Zaislo úgy érezte, mintha Sarlat hadtestparancsnok páncélos elefántjai gázoltak volna át a fején. Zúgó-búgó fejjel zuhant vissza padjára, és két percig azt sem tudta, hogy megvan-e még egyáltalán a feje, vagy elgurult valahová a sarokba.

A varázsló több figyelmet nem fordított Zaislora. A kalandozóra nézett, és teleportáció varázslat kántálásába kezdett.

Egy perc múlva ő és négy társa, mintha csak szappanbuborékok lettek volna, halk pukkanással, az előzőhöz hasonló szélroham kíséretében, eltűntek a fogadóból.

Az üresen maradt asztalt gyorsan elfoglalta néhány részeg helybéli.

– Jól vagy Zaislo? – rázta meg Yabbagabb Zaislot a ruhája szegélyénél fogva.

A kocsmái verekedő értetlen, bamba képpel bámult rá.

– ... to... vább... ment? – kérdezte kótyagos fejjel.

– Elteleportált a kalandozókkal.

– Vagy úgy! – sziszegte amaz magához térve a pofon okozta kábulatból. Elöntötte a harag. – Elmenekült a mocskos csótány, hogy az ork néember kapná el! Megfutamodott a féreg! Csak egyszer adná az Isten – emelte Zaislo a magasba kezeit –, hogy összefussak vele! Szétverném a rohadt fejét! – bömbölte fröcsögő nyállal. – Jó éjszakát kívánnék neki, és olyat mosnék be az arcába, hogy föl nem kelne többé! Mit képzels?! Ki ő?! Egy ősmágus? Hát aztán! Leszarom! Térdre ne essek már előtte. Beledöföm a kardomat! Nem tudja még, kivel húzott ujjat! Nekem összeköttetésem vannak! Ráküldöm a helyi orgyilkoscéhet! De földegesített a rohadék!

Yabbagabb fogott egy teli kupa bort, és asztaltársa elé tette. Zaislo egyhajtásra megitta. Még morgott egy darabig, majd megnyugodott.

– Az eszem megáll! – kezdte most meg a goblin. – Micsoda zöldfülű fickók nyúlták le előlünk a küldetést. Azt mondja az egyik: "Ja, elvállaljuk", mire a másik: "Ja, ja". Normálisak ezek? Nem kérdeznek semmit? Mondjuk, hogy miért kell annyira a varázslónak a tűzvörös medalion, vagy miért nem saját maga szerzi meg, amikor jóval erősebb, mint ők? Vagy, hogy ki a halállovag? Mik a gyengéi? Kik a szolgálói? Esetleg, hogy van-e térkép vagy valamilyen információ a torony belsejéről, a szobákról, a titkosajtókról, csapdákról? Ezeket mind–mind meg kellett volna kérdezni!

– Mit vártál tőlük? – szólalt meg morcosan Zaislo. – Még előleget se kértek, s azt sem kérdezték meg, hogy a medálon kívül mi egyéb kincse van a lovagnak? Lehet, hogy semmi!

– Kaland nélkül maradtunk – mondta Yabbagabb, és kishíján elsírta magát.

– Kaland nélkül... – ismételte meg Behemor a keserű szavakat.

– Azt már nem! – pattant fel Zaislo az asztaltól. – A kocsmá a város központja, a kocsmá központja pedig a kocsmáros. A kocsmáros mindenről kell, hogy tudjon. Ha ő nem hallott semmilyen küldetésről, akkor senki!

Odalépett a pulthoz.

A város központjának a központja egy koszos poharat tisztítgatott. Ráköpött, és egy a pohárnál is koszosabb ronggyal szétkente a köpetet.

– Mi kéne? – mordult Zaislora. Kezdett már elege lenni fegyelmetlen vendégéből; egyre erősödött benne a gyanú, hogy neki köszönheti, hogy majdnem leégett a fogadója.

Zaislo kedvesen rámosolygott. Ha lett volna kisgyerek a teremben, ettől a mosolytól bizonyára azon nyomban sírva fakad.

– Fogadós! A társaimnak és jómagamnak elegünk lett a semmittevésből. Akad-e valami hozzánk illő feladat?

A tulaj eltöprengett, ajkait lebiggyesztve jobbra-balra ingatta fejét, majd eszébe jutott valami.

– Neked, á melák háverodnak ésss ánnák á sunyi gyerekképű fickónak éppenséggel ákádná munká, de nyiszlett goblinokat nem álkálmásszok.

– Miről lenne szó?

– Fel kell áprítani á hátsóudvarban lefektetett fátörzseket, ásszán há ezzel megvágytok hordjátok be á fészerbe. Há hájnalra végessztek, ingyenreggelit és három esszüstöt káptok fejenként – mondta ragyogó szemmel. Látszott rajta, nagyon elégedett magával.

Zaislonak a haragtól elvörösödött a képe.

– Minek nézel bennünket?! – kiáltotta, és öklével dühösen a pultra csapott. – Latrinát ne pucoljunk?!

– Éppenséggel... – kezdte a fogadós, de aztán abbahagyta, mert vendége akkorát rúgott a pultra, hogy majdnem pozdorjává tört az egész.

– Vésd az eszedbe, ha élni akarsz, mi kalandozók vagyunk! Fegyverforgatók és mágiahasználók, nem holmi rohadt éhenkórászok, az istenfáját!

– Elnésszést, szegény jó anyámra mondom, esszt nem tudtam – mondta a fogadós. – De á helyzetem nem váltosszát semmit. Feladatom így sincs á számotokrá.

– Adj még egy kancsó koboldütőt meg egy üres kupát!

Zaislo önérzetében mélyen megsértve, kezében a kancsó itallal és a kupával visszaballagott a tömegem át társaihoz, s csak annyit mondott:

– Kaland nélkül maradtunk...

Volt erre nagy sóhajtozás, hitetlenkedés, fejrázás, asztalcsapkodás, káromkodás, sírás-rívás – no azért az mégse, de tény és való, hogy nagyon lesújtotta őket a hír.

– Tudjátok mit? – mondta Yabbagabb. – Ha nincs hát nincs küldetés! Megvagyunk mi kaland nélkül is. A fekete csuklyás varázsló engem személy szerint annyira megsértett azzal, hogy nem minket választott a feladathoz, hogy már nincs is kedvem kalandozni. Ha most idejönne egy varázsló, és megbízna, hogy szerezzek neki valamilyen mágikus növényt a tudomisémen milyen mocsárból, megmondanám neki, hogy tudja hova menjen. És ha annyi aranyat ajánlana fel amennyit el sem tudok képzelni, pedig elhíhetitek elég nagy a képzelőerőm, akkor is csak jót röhögnék a problémáján.

– Ja! – kapta el a hév Zaislot. – Ha idejönne valaki, hogy keressen meg a tudomisémen micsodáját, hát elküldeném a pokolba. A te gondod! – mondanám. Oldd meg magad, publi!

– Úgy van – mormogta a barbár, és unott arccal szétmarcangolt egy szelet nyers húst, amit a goblin tányérjáról vett el. – Szabadságra mentünk! Egy napig nem kalandozunk.

– Egy napig semmi kaland!

– Nem vállalunk el semmit! Nem avatkozunk semmibe! Nem veszünk tudomást semmiről!

– Kaland nélkül! Erre iszunk!

– Dicsőség a Bornak!

– Kaland nélkül!

– Úgy legyen!

Négy kupa csattant egymáshoz, s a négy férfi a calquai koboldütővel pecsételte meg az ünnepélyes kijelentést.

3.fejezet

A karantén

Kezdett besötétedni. A vendégek többségének másnap hajnalban dolgoznia kellett, de csak kevesen tudták rászánni magukat a távozásra. Csendesen iszogattak; szokatlanul nyugodt lett a kocsma, az emberek halk duruzsolása hallatszott csupán.

A goblin a maradék hús felaprításával bajlódott; Yabbagabb egy az asztalon keresztülaraszoló csótánnyal játszadozott. A barbár szemgolyói ütemesen föl-le jártak, ahogy a mellette elhaladó felszolgáló fehérnép bájait vizslatta. Zaislo boroskupája mélyén kereste a boldogságot.

Csibor megszólalt, mert már több perce nem hallotta a saját hangját, és ez elkedvetlenítette. Hosszú monológba kezdett, amit egy darabig figyelemmel követtek asztaltársai, aztán Yabbagabb visszatért a csótánnyal való hadakozáshoz, Zaislo csak ivott és rég volt tivornyák kellemes emlékképeinek felidézésével szórakoztatta magát, Behemor pedig – mivel bögyös macája továbbszökellve beleveszett a tömegbe – kezébe temette arcát, s elbóbiskolt, míg a goblin beszélt.

– Megérdemeljük, hogy a fekete csuklyás varázsló nem ránk bízta a felelősségteljes küldetést – kezdte Csibor. – Az én véleményem szerint még az is elképzelhető, hogy túl kvalifikáltak lettünk volna a feladathoz, de ezt a varázsló nem tudta, mert nem ismerte az erőnket. Egyikőnk se fordít elég időt és energiát hírnevének növelésére. Nektek mond valamit a Csibor név? Nem? Persze, hogy nem! Erről van szó! Nekem se cseng ismerősen a Behemor, Yabbagabb vagy Zaislo név. Mindez azért van, mert nem törődünk a hírnevünkkel. És mivel nem törődünk a hírnevünkkel, nem válogathatunk a küldetések közül. Nincs oly hangzatos élettörténetünk, mint teszem azt Fehérszakállú Borgnak, Anal Natrahnak és Szörnyűséges Agaynak, akik tudatosan előre megtervezték kalandozásaikat, s szétkürtölték a szélrózsa minden irányába sikeres vállalkozásaikat. Különben ki emlékezne még így négyszáz év távlatából is, hogy a 4120. év jég hónap első napján végrehajtotta Agay, az ember pap, Natrah, a tünde varázsló és Borg, a törpe harcos első közös küldetését. A zúgódombbeli gonosz Grifftojás varázsló elpusztítása, és a gyönyörűséges Chelonia, Shador törvényes uralkodónőjének kiszabadítása, ravasz húzás volt a részükről. Egyből felkeltették a figyelmet. A szegényeket és gyengéket sanyargató gonosz varázsló uralmának megtörése révén elnyerték az egyszerű emberek szimpátiáját. Az uralkodónő kiszabadítása pedig hab a tortán, mely a felsőbb körök érdeklődését is rájuk irányította. A kezdeti siker összekovácsolta őket. Egy harcos, egy varázsló és egy pap – hárman egész jól kiegészítették egymást. Még Abrakban megfogadták, hogy mindenhova együtt kalandoznak. Újabb feladatukkal egy gazdag állatkereskedő bízta meg őket, akitől egy gonosz nyomkereső ellopta legértékesebb állatát, hogy eladja mágikus komponensként használható belső szerveit egy boszorkánymesternek. A különleges jószág felkutatása és visszaszerzése jó húzás volt a részükről. Egyből kivívták a Nyomkeresők Szövetsége, a Királyi Állatvédők Egyesülete és a druida rendek rokonszenvét. Ott voltak a 4121. évi Birodalmi Játékokon is, ahol

a világ minden egyes távoli csücskéből érkező nációk megcsodálhatták arénabeli harci jártasságaikat. Borg, a harcos törpe második helyezést ért el, Natrah, a sötétbőrű tünde varázsló pedig harmadik lett. Egyes rosszmájúak véleménye szerint Szörnyűséges Agay azért nem vett részt a játékokon, hogy papi mágiáját felhasználva kívülről, az aréna nézőteréről segítse társai küzdelmét – ami persze teljességgel szabályellenes, és szerintem észrevétlenül nem is megvalósítható. Mindenesetre – ettől az apró tuskétől eltekintve – a Birodalmi Játékok két dobogós helye jót tett a hírnevüknek. A versenyen csak Shador kőóriása bizonyult erősebbnek náluk. De még akkor, az aréna véráztatta kövéhez csapkodva csizmáját, Fehérszakállú Borg a sok ezres tömeg képébe bömbölte az esküjét, hogy négy év múlva visszatér, és elveszi az óriástól a bajnoki címet. A játékok után – úgy tudom – a három kalandozó egy jégtörpe kérésére észak felé vette az irányt, hogy a Jéghegyek szurdokainak sötét szellemét, Zynorra mágusnő halálontúli szolgáját elpusztítsák, és megmentésük a jégtörpék faluközösségeit. Természetesen ez a vállalkozásuk is sikerrel járt – kivívták az északi aprónép barátságát. A jégtörpék jókívánságaival elhalmozva és a törpe papok áldásával a fejükön maguk mögött hagyták a hideg északot, visszatértek Abrak városba, ahol rögtön új küldetés szakadt a nyakukba – Anal Natrah mesterének, Nagy Dinnek az ellopott varázsgömbjét kellett visszaszerezniük. Az értékes mágikus tárgyat egy Drochrysa nevezetű varázslónő tulajdonította el. Drochrysa a mágikus gömbbel Shadorba menekült, egy rettegett rablóvezérhez, El Haradhoz, a Sivatag Urához. A csapat követte a nyomokat, el is jutottak a rablóvezér fészkebe, azonban a küldetésük nem járt sikerrel – El Harad nem hazudtolta meg félelmetes hírnevét; a vakmerő kalandozók majdnem otthagyták a fogukat, örültek, hogy egyáltalán el tudtak menekülni – El Harad egészen Abrakig kergette őket. A váratlan és szokatlan kudarcon azonban nem értek rá búslakodni – El Haradnál sokkalta nagyobb és sötétebb viharfelhők gyülekeztek ekkorra a birodalom egén. Zordbatyus Khenarr ősmágus és főpap sárkányserege keleten betört a birodalomba, és szörnyű pusztítást végzett. Napok leforgása alatt falvak és városok váltak kísértetlakta romokká. A csapat a sárkányok ellen indult. Útjuk során a nemes cél érdekében sok önfeláldozó lélek csatlakozott hozzájuk. Közülük kiemelkedett egy... mindjárt eszembe jut, hogy is hívják törpe... Trombitás Tark, aki hősi halált halt a sárkányokkal vívott harcban. A csapat megtalálta a sárkányfészket, és elpusztította a több száz sárkánytojást. Megmentették a Hét Királyságot! Ha akkor ezt nem teszik meg, nem lett volna Mongor Birodalom se, városaink helyén most kopár kőhalom és sárkányok fészkei emelkednének. Azt hiszem, így négyszáz év távlatából is hálásak lehetünk, hogy visszaverték keletre a sárkánysereget. Jutalmul a csapatot IV. Hajmeresztő Klós király megajándékozta a Zúgódombbal. Ekkor már egyre gyakrabban nevezte a nép őket hősöknek, és a nekik kijáró tisztelettel fogadták őket mindenfelé, amerre csak jártak. A hősök ezután se pihentek – megtudták, hogy Nagy Din varázslómester a messzi Boo Birodalomban fogságba esett. Azonnal Natrah régi mentorának kiszabadítására indultak. Útjuk a Törpe

Hegységen át veszélyekkel teli és hosszadalmas volt. Nagy Din elrablásának nyomai Zynorra varázslónő piramisába vezettek. A manó mágusnőt egy lovag, Sir Langvartel Gart és egy mágikus ceruzával rendelkező festőművész, Palladios mester segítségével megölték ugyan, de későn érkeztek, Nagy Dinnek már csak földi hamvait találták meg. Elkeseredve, letörten indultak vissza a Hét Királyságba, s egy ideig nem lehetett hallani felőlük. Legközelebb a 4125-ös Birodalmi Játékokon tűntek fel. Az arénában Borgnak és Natrahnak megadatott a lehetőség, hogy ismét megküzdjenek a 4121. évi Birodalmi Játékok bajnokával, Shador kőóriásával. Borg esküjét teljesítve végrehajtotta bosszúját, kiütötte a nagyvilág szeme láttára a legyőzhetetlennek hitt, eleddig veretlen kőóriást. Első tudott lenni a világ legnagyobb és legjelentősebb versenyén! Ezután – mintha csak a sorssal játszanának – veszélyesebbnél veszélyesebb feladatokat kerestek maguknak. Futásban megölték a régebben elpusztíthatatlannak hitt El Haradot, szétkergették rablóbandáját, Anal Natrah megszerezte magának Voöl, a néhai lich félelmetes erejű varázsgömbjét... Messzi birodalmaknak vágtak neki; több társ csatlakozott ideig-óráig hozzájuk, de nem maradtak velük – az okosabbak gyorsan odébbálltak, az ostobák elhullottak mellőlük a vakmerő kalandok viharos forgatagában. De ők hárman minden kalandot túléltek: megszerezték az Ifjúság Barackját, behatoltak Gelirdol erdejének legbelső gyűrűjébe, kifosztották Senar, a gonosz Istenek szolgálatában álló főpap templomát, végeztek Urathossal, egy fél birodalmon uralkodó sötét nagyúrral, majd ennél is nagyobb tette vállalkoztak. Betörték egy évszázadok óta féldémonok lakta városba, és kiűzve a démonok sötét ivadékait, felszabadították a várost. Hírt kaptak, hogy Shador törvénytelen nagyura, Véreskezű Drago seregével megtámadta a Hét Királyságot. Ott teremtek, sereget toboroztak. Régi barátok álltak melléjük: jégtörpék, browniek, papok és tündék – s a döntő csatában Véreskezű Drago hadára megsemmisítő csapást mértek. Visszaállították a rendet, ismét békés idő köszöntött a birodalomra. Őket azonban nyughatatlan természetük nem hagyta pihenni, elvitte tengereken és óceánokon túlra, idegen kontinensekre, újabb és újabb akadályokat sodort az útjukba. Sosem vesztek. Győzelmet győzelemre halmoztak. Nem tudták, miért kezdtek el kalandozni, miért vállalták el az első küldetést, jól tették-e, mikor nekivágtak, megbántak-e bármit is, mit tettek, csinálhatták-e volna máshogyan... jobban, megérte-e feláldozni a boldog, gondtalan ifjúságot, a család és a kitartó munka szépségét, az öregkor adományozta nyugalmat az örökös kiszámíthatatlanságért, a feledhetetlen kalandokért, életveszélyben szövődő barátságokért, csalódásokért, annyi temérdek élet kioltásáért, még ha jogosan tették is. Nem tudták, megérte-e. Megérte? Életük utolsó küldetése már nem ránk tartoztak, halandókra. Nem is e világ határain belül zajlottak. Istenek játékainak kedvelt eszközeivé váltak, szolgálták őket, és szórakoztatták, eltűntek előlünk, mint a szivárvány, ha sötét felhő telepszik reá. Meghaltak-e? Vagy halhatatlanok lettek, talán? Ki tudja?

A goblin most elhallgatott, néhány másodpercig búskomoran nézett maga elé, majd feleszmélt.

– Figyelt rám egyáltalán valamelyikötök?!

Behemor felriadt a bóbiskolásból, kitörölte az álmat a szeméből.

– Mi az? Mondtál valamit? – kérdezte.

Csibor haragos tekintettel meredt rá.

– Ne nézz rám ilyen csúnyán – mondta a barbár. – Inkább ismételd el, amit mondtál, mert a bortól elnehezült a fejem, és elszundikáltam egy kicsit.

Csibor sóhajtott.

– Hírnevünk növelésének szóbahozatala kapcsán három igazi hősről meséltem. Név szerint Fehérszakállú Borgról, a törpe harcosról, Anal Natrahról, a tünde varázslóról és Szörnyüséges Agay atyáról. 4120-as év telén, egy az évszakhoz képest is hideg éjszakán Abrak város egyik kocsmájában találkoztak. Első közös küldetésük a zügódombbeli gonosz...

Zaislo a fegyveréért nyúlt. A goblin elbizonytalanodott.

– ...Grifftojás varázsló...

– Ha még egyszer elkezded mesélni annak a három istenverte alaknak a történetét – hörögte Zaislo vöröslő fejjel – isten bizony, nem te leszel a padon, hanem a pad lesz fölötted! Nem bírom ezeket az "ezt tette, azt látta, erre ment, arra ment" történeteket!

– Kérlek! – válaszolta sértődötten a goblin. – Beszélhetünk másról is. Mit akarsz hallani?

Zaislo rögtön rávágta:

– Azt akarom hallani, hogy ki fizeti a következő kancsó calquai koboldütőt!

A goblin elutasítólag széttárta kezeit.

– Az elsőt az én ezüstjeimből vettétek.

Mivel Zaislo is vett már egyet, mindannyian Yabbagabbra néztek. A harcos-varázsló azonban Behemorra mutatott.

– Ő az, aki egy csomó aranyat szerzett a fekete aranyáránytól.

– Azt öregkoromra raktam félre – morogta a barbár.

– Pár ezüstöt igazán kibírsz – bízta Zaislo.

– Nincs kedvem felváltani az aranyamat.

– Csak egyet! – kérlelték.

– Nem! – rázta meg az a fejét.

– Felszolgáló! – rikkantotta el magát Zaislo. – Egy kancsó calquai koboldütőt!

– Fizeted? – tudakolta a barbár.

– Dehogy, a szentségit! De nem győzöm kivárni, míg eldöntjük, ki lesz az, aki fizet. Behemor, biztos, hogy nem gondoltad meg magad?

– Egészen biztos.

– De mikor annyi aranyad van, nem lehet igaz, hogy sajnálod azt a néhány ezüstöt?

– Nincs sok aranyam – szabadkozott a barbár. – Nem szoktam magammal hordozni a vagyonomat. Ha nagyobb kincsre teszek szert, mindig elrejttem

valahol. A legközelebbi kincsesraktáram jó száz mérföldre van innen. Nem szeretném, ha elfogyna a pénzem, míg oda nem érek. Utálom, ha nélkülözni kell.

Mivel látszott, hogy a barbár makacs, mint egy öszvér, és fukarabb, mint egy bankár, ezért Zaislo Yabbagabbnál próbálkozott.

– Fizesd ki, cimbora! – szólt rá kedvesen. – A következőt majd más állja.

De Yabbagabb is tudott önfejű lenni.

– Nem fizetek! Nem fogtok kihasználni, ne nézzetek palimadárnak. Itt elvekről van szó! Te egyedül annyit vedelsz, mint mi hárman.

A felszolgáló, kezében tálcán egy kancsó borral, az asztalhoz közeledett.

– Fizess! – rúgta oldalba Yabbagabbot fenyegetően az alkoholista kocsmái verekedő.

– Miért, neked nincs több pénzed?! – ellenkezett Yabbagabb.

Ekkor ért oda a felszolgáló. Lerakta a kancsót az asztalra, és várta a három ezüstjét.

– De van – válaszolt Zaislo Yabbagabbnak, majd nem törődve a felszolgálóval, így folytatta:

– Igaz volt, amikor sokkal gazdagabb voltam. A seregben heti harmincöt ezüst zsoldot kaptam.

Behemor, nehogy kínos csönd álljon be, s fizetnie kelljen, gyorsan rávágta:

– Az is valami!? Én amikor Gormack gróf testőre voltam Naggakarban, jó másfél évvel ezelőtt, hetven ezüstöt megkerestem hetente.

A goblin is bekapcsolódott a beszélgetésbe, mert a férfi, aki kihozta a rendelést, éppen ránézett, és már akarta felé nyújtani a kezét a pénzért.

– Heti harmincöt vagy hetven ezüst? Annyit sem számít, mint tengerben a vízcsepp! Nézzetek a távlatokba! Az egyikőtöknek körülbelül száz, a másikótoknak körülbelül kétszáz évet kellene dolgoznia, hogy elegendő pénze gyűljön össze ahhoz, hogy jól érezze magát.

A felszolgáló Zaislo felé nyújtotta pénzt kérő kezét. Az alkoholista kocsmái verekedő azonban értetlenül bámult rá, és rögvest a goblinhoz fordult.

– Egyáltalán nem mindegy, hogy naponta öt vagy tíz kupa bort engedhetek-e meg magamnak, és hogy egy rondább vagy egy szebb némbert fektethetek-e meg!

A fiatal felszolgáló idegesen toporgott, de nem mert megszólalni.

– Mit lábatlankodsz itt, kutya! – förmedt rá Zaislo.

– Három ezüst lesz a kancsó bor, uram – mondta bátorságát összeszedve a fiatalember.

– Adj neki öt ezüstöt! – intett Zaislo nagyvonalúan Yabbagabb felé.

A harcos-varázsló ostoba grimasszal asztaltársára meredt, majd egy pillantást a felszolgálóra is vetett. Annak arcán már látszott az elégedett mosoly, ahogy tudatosult benne, hogy két ezüst borralalót kap tőle.

Kínos lenne most leállni vitatkozni vacak öt ezüst miatt – gondolta Yabbagabb. De ha kifizetné a pénzt, ennek a kis intermezzónak ő lenne a vesztese. A tekintélyén nem eshet ekkora csorba.

– Ööö... öt ezüst? Öt ezüst... Adom, adom – motyogta, s elkezdte a ruháját tapogatni. – De hová a csudába tettem a pénzesszütyőmet? Hamarjában nem találom sehol.

– Ott lóg a köpenyed alatt, az öveden – segítette ki Csibor.

– Na... az nem az – mondta dühösen Yabbagabb, majd kényszeredett mosolyt erőltetett az arcára. – Abban a kabalakavicsaimat tartom. Ööö... összegyűjtök innen-onnan egy-egy kavicsot, amerre járok. Segít emlékezni, könnyebben fel tudom idézni a kalandjaimat. De ne várassuk meg ezt a szegény fiatalembert! Csibor koma, fizesd ki az öt ezüstöt, mindjárt meglesz a pénzesszütyőm.

A felszolgáló reménykedve fordult a goblinhoz. Csibor kezdte magát kényelmetlenül érezni. Elfogyott a türelme.

– Tessék! – mondta megadóan. Leszámolta a várakozó férfi kezébe az öt ezüstöt.

A felszolgáló megkönnyebbülten felsóhajtott, és odébbállt.

– Mutasd azt a szütyőt! – ripakodott rá Csibor az elégedetten vigyorgó Yabbagabra.

A harcos-varázsló leszedte övéről a zacskót, kinyitotta, és meglepett arcot vágott.

A szütyője ezüstökkel és aranyakkal volt teli.

– Ez mégiscsak a pénzesszütyőm! – lelkendezett, majd meglátta Csibor vadállatra emlékeztető tekintetét, s gyorsan búskomor arcot vágott. – Akkor viszont, hova a pokolba tűnhetett a kabalakavicsos zacskóm?

– Ide az öt ezüstömmel! – emelte föl hangját a goblin.

Yabbagabb nem bírta megállni, hogy el ne nevesse magát.

– Miért adnék öt ezüstöt? Zaislo rendelt négyünknek egy kancsó bort. Ha te ezért pénzt adtál, a te bajod. Ha nem fizetünk, akkor se lett volna semmi.

– Te mondtad, hogy fizessem ki, és mindjárt megadod! – ellenkezett a goblin.

– Én ilyet nem mondtam. Azt mondtam, hogy: fizesd ki, mindjárt meglesz a pénzesszütyőm. De, hogy megadom neked az öt ezüstöt, azt nem mondtam. Ha félreértelmezted szavaimat, azért csak saját ostobaságodat okolhatod.

Behemor és Zaislo ezen jót röhögött, és gyorsan elosztották négyük között a kancsó bort, mielőtt Csibor mérgeiben elragadhatta volna az egészet.

A goblin szótlanul meredt asztaltársaira, látszott rajta, bosszút forral a fejében.

Ha csak egy pillanattal később történik az a bizonyos dolog, amit rögvest leírok, meglehet, hogy a goblin az öt ezüst sérelem miatt megpróbálta volna megölni Behemort, Yabbagabbot és Zaislot, aminek azok nem igazán örültek volna; és mivel volt a tarsolyukban egy-két meglepetés, valószínűleg magukkal invitálták volna goblin társukat is a túlvilágra. Ott pedig a hírek szerint meglehetősen hűvös van, vagy ahogy azt mások tudni vélték, éppen hogy elviselhetetlenül

nagy a forróság, ezért kellemetlen lett volna számukra ott folytatni a beszélgetést.

Ekkor azonban a következő dolog történt:

Meglehetősen rossz bőrben lévő fickó vágódott be a fogadó ajtaján. Úgy dülöngélt, mint egy részeg, de nem az italtól voltak koordinációs zavarai. Bár saját testét is alig tudta megtartani, mégsem akadt egyetlen keménylegény sem, aki vette volna a bátorságot, hogy kitéssék. Éppen ellenkezőleg!

Az idegen közeledtére szétrebbentek, akár a galambok nemrég négy házzal arrébb a Zaislot ért pofon zajától.

A férfi sápatag bőre foszlányokban lógott rothadó, véres, gennyes testén. Úgy nézett ki, mint egy élőholt zombi. A Karavanban évente megrendezett Birodalom Legocsmányabb Szerzete Bajnokságon nagy eséllyel vehette volna fel a versenyt a félszerzet és gnóm nyomorékokkal és torzszülöttekkel szemben, bizton számítva a dobogós helyre, esetleg a közönségdíjra. A férfit azonban láthatólag nem hatotta át e versenyszellem.

– Csak nem az ingyen tokelnai miatt jöttél? – mordult rá sötét szemeket meresztve Tölgytövi Zaislo.

A rothadó bőrű, testén leprára utaló jeleket hordozó fickó vizenyős szemei megakadtak az alkoholista kocsmai verekedőn, és kétségbeesett ábrázattal elé vetette magát, megragadva fekete gúnyája szegélyénél.

– Könyörgöm, segíts, jóúram! Rejts el! Ha megtalálnak, megölnék, pedig esküszöm Almandarra, hogy nem követtem el semmit!

Mialatt a köpönyeget rángatta, oszladozó kezéről leszakadt az egyik ujja, és Zaislo ruháján maradt.

Zaislo leokádta a fickót, és akkorát rúgott bele, hogy a szerencsétlen a kocsmá közepéig repült, majd a földdel való találkozást követően, nem mozdult. Elájult vagy meghalt – nem volt, aki meg mert volna bizonyosodni felőle.

Zaislo lerázta magáról a rothadó ujját, a poharáért kapott, és az összes borát egyhajtásra megitta.

– Miféle kór szállta meg ezt a tapló állatot?! – dühöngött felháborodva.

– Ha jól látom, leprás – közölte tárgyilagosan a goblin.

A kocsmá vendégeinek körében futótűzként áradt szét a feszültség és a pánikhangulat; fertőzésről, járványról és halálról kezdtek suttogni az emberek. Az egyszerű polgárok lelkiileg nem voltak felkészülve a váratlan fordulatra, ők pihenni és szórakozni tértek be a fogadóba, és ha bármiféle izgalomra is vágytak, az kimerült egy kis kocsmá verekedésben, vagy egy adakozóbb felszolgálólány étlapon nem szereplő különleges szolgáltatásainak igénybevételében. A feltehetőleg leprás alak feltűnése félelemmel töltötte el őket. A fickó a földön feküdt, halottnak tűnt.

Behemort, Csibort, Yabgabot és Zaislot azonban nem hatotta meg a dolog. Ők már rengeteg furcsa kalandot megélték, számtalan szörnyűségben volt részük. E történés kevés volt ahhoz, hogy megzavarja "nyugodt" borozgatásukat.

Sokan a kijárat felé rohantak, úgy hitték, elfuthatnak a fertőző kór elől.

Rosszul gondolták!

Egy nyílveendő fúródott a földbe a legelő haladó lábától néhány arasznyira. A nyílveendő kintről jött egy harcias kiáltás kíséretében:

– Vissza mindenki! Senki sem hagyhatja el a Sárga Kígyót! Vissza!!!

Tekintélyes távolságot tartva katonák sorfala vont fojtóhurkot a fogadó köré. Lánginges, hosszúkardos, nyílpuskás harcosok voltak, a főváros őrezredének soraiból. Egy hadnagy üvöltözött kezéből tölcserít formálva:

– Sárga Kígyó vendégei! Maradjatok veszteg! Aki menekülni próbál, meghal! Nem tréfálok! Mindenki menjen vissza az épületbe! Azonnal!

A közkatonák mögött fehér csuhás papok tűntek fel, a vesztegzár egy újabb gyűrűjét alkotva a fogadó körül. Ők Almandar, a Védellező papjai voltak, kiváló harcosok, akik támadó varázslataik félelmetes arzenálja révén méltán tettek szert rettegett hírnevükre.

Hogy nem akármiről lehetett szó, az egyértelművé vált a vendégek számára, mikor felfigyeltek a tömegben serénykedő aranyöves Almandar papra. Aranyövet csak a Védellező nagymesterei hordtak. A magasrangú pap két centurio – arany mellvértes, vöröspalástos tiszt – kíséretében érkezett, és hevesen vitatkozott velük. Bár a kocsmába szorultak nem hallhatták, de az ő életükről szólt a disputa. A két centurio egymással teljes egyetértésben a fogadó azonnali megsemmisítését követelte:

– Fel kell gyújtani, atyám, porig égetni – érvelt az egyik. – Csak ez jelenthet biztonságot a város számára. Nem kockáztathatjuk meg, hogy elszabaduljon a ragály. Ölessünk meg mindenkit a fogadóban most azonnal!

Az idősebb százados nem volt olyan heves vérmérsékletű, mint a társa, de ugyanazon álláspontot vallotta:

– Tudom, fájdalmas önnek, atyám... mindnyájunknak az. Vérzik a szívem, de meg kell hoznunk az áldozatot a város érdekében. Rendtársa démoni ragálya ennyi idő alatt megfertőzte az egész fogadót. A Sárga Kígyó vendégei már így is, úgy is halottak! Csak meghosszabbítjuk szenvedésüket, ha hagyjuk, hogy napokig marcangolja testüket a kór. Igazából még hálát is adhatnának nekünk, amiért jótékony tűzcsapást bocsátva rájuk, megszabadítjuk őket a hosszú, kíneserves szenvedéstől.

– Tűzcsapást?! – hökkent meg a pap. – Miféle... tűzcsapást?

Fekete csíkokkal barázdált, vörös arcú alakok tűntek fel ebben a pillanatban a téren; lehettek vagy kétszázan.

Az Almandar mester megértette, hogy miről beszélt a centurio.

A vörösruhás alakok zárt, fegyelmezett alakzatai a tér közepén megtorpantak. Az idősebb centurio biccentett a vezetőjüknek, mire az alakzatok felbomlottak, és a férfiak harmadik gyűrűt vontak a fogadó, a városőrök gyűrűje és a papok sorfala köré.

A városőrök és a papok mégjobban elhúzódtak az épület közeléből. Feszülten tekintettek hátuk mögé, tudták, hogy az újonnan érkezettek mire képesek.

– Farberg centurio! Idehívatta a tűzmágusokat a megkérdezésem nélkül?! – hördült fel az Alamandar mester, vádló szemeket meresztve a tisztre.

A centurio azonban kihúzta magát.

– Így láttam jónak, atyám! Feletteseimtől teljes felhatalmazást kaptam ez ügyben. A tűzmágusok értik a dolgukat, és jelen pillanatban nagy szükség van a tudásukra. Mire végeznek, a Sárga Kígyóból nem marad semmi. Önnek és a papjainak csak annyit kell tenniük, hogy megakadályozzák a tűz esetleges továbbterjedését. A tűzmágusok a parancsomra várnak... Hát, akkor most megkérdezem, atyám, elrendelhetem-e a tűzcsapást, vagy fel tud hozni döntésemmel szemben valamilyen érvet?

Az Alamandar mester gondterhelten dörzsölte izzadtságcseppektől gyöngyöző homlokát.

Egykori rendtársára, Bakefiel atyára gondolt, aki a fogadó falai mögött rejtőzve várja, hogy ő kimondja rá a halálos ítéletet. Miért kellett így történnie? – roppant össze egy pillanatra a mester. Miért kellett tiltott tanokhoz nyúlnod, Bakefiel? Miféle gonosz gondolat vitt rá, hogy tudásod beszenyezd a boszorkánymesterek, manók és koboldok förtelmes igéivel? Honnan vetted a bátorságot, hogy egy démont próbálj meg uralmad alá hajtani? Hogyan lehettél ennyire vakmerő és meggondolatlan? Tudhattad volna, hogy varázserőd nem lesz elég a démon megfékezésére, és te mégis megidézted. Ostoba voltál mindig is... és nagyravágyó. A démon megátkozott, mielőtt számúzhatted volna. Átkod az eleven rothadás lett, rosszabb és pusztítóbb a lepránál, pestisnél. Átkodban osztoznia kell mindazoknak, akik a közeledbe kerülnek, hogy ők is megfertőzve másokat, tovább terjesszék a kórt. Talán meg is érdemled, ami történt veled. Ismerlek annyira, hogy tudjam, ha sikerült volna szolgálatodba állítanod a démont, gonosz dolgokra használtad volna fel. Megérdemled a halált, melyet csakis önző és gyarló mivoltodnak köszönhetsz, de azok ott a fogadóban nem szolgáltak rá a bűnhődésre. Meg kell, hogy vesselek, Bakefiel, amiért nem voltál képes beletörődni sorsodba, és nem vonultál magányba szörnyű betegségeddel a válladon, hanem ameddig csak tudtad, eltitkoltad a sikertelen démonidézést, és ártatlan emberek tucatjait fertőzted meg. Legalább egyszer az életben önzetlenséget tanúsíthattál volna, de te gyáva voltál elmenni, vagy feladni magad és meghalni. A játszmának most vége, a kör bezárult. A tűzmágusok felsorakoztak, hogy kivégezzenek téged... és mindenki mást a fogadóban. Karavan tűzmágusai gyorsak és könyörtelenek. Adjam kezükre... kezükre adhatom-e a rengeteg polgárt bent a fogadóban?

Az Alamandar pap egy pillanat alatt döntött.

– Centurio! Az események szerencsétlen alakulásáért Alamandar egyháza a felelős. Arra kérem, hogy adjon időt a probléma orvoslására. Audienciát kérek a pátriárkától, és megpróbálom rávenni, hogy fáradjon le közénk. A szentatya mágikus hatalma elegendő a démon átkának megszüntetéséhez, és a fogadó fertőtlenítéséhez. Csak arra kérem, adjon egy hetet!

A fiatal centurio a fejét rázta, azonban társa így szólt:

– A helyzet súlyosságára való tekintettel, nem szabadna, hogy engedjek a kérésének. Ha csak egyetlen személy elmenekül a fogadóból, atyám, a következmények beláthatatlanok. Megfertőződhet az egész város! De nem akarom magamra vonni az egyháza haragját: kap egy napot, hogy intézkedhessen.

– Egy napot?! – kérdezte dühösen a fiatalabb centurio és az Alamandar mester egyszerre. Míg az előbbi sokallta az időt, az utóbbi kevesellte.

– Egy napot?! Egy nap rettentően kevés idő – ellenkezett a pap. – Többre van szükségem!

– Sajnálom, atyám! Egy nap. Nem több!

– Egy közönséges centurio nem dönthet ilyen jelentős ügyben – hadonászott öklével az atya mérgesen. – Beszélni fogok a feletteseivel!

– Tegyen belátása szerint! Azonban nem akarom elkészeríteni, de a feletteseim igyekeznek távol maradni e kényes eseménytől, rám ruháztak minden döntési jogot és persze minden felelősséget... Holnap éjjelig szól a haladék, utána bevetem a tűzmágusokat!

Az Alamandar pap látta a centurion, hogy az hajthatatlan, a kialakult idő pedig egyre fogy, ezért nem késlekedett, hátat fordított a tisztnek, és gyors léptekkel Istene pátriárkája felé indult.

A centurio a Sárga Kígyó felé fordult, és hangosan, hogy mindenki hallja a fogadóban, azt kiabálta:

– Polgárok! Ibrak Farberg centurio vagyok, Ópolk parancsnoka! Elnézésüket kérem a történetekért, de legfőképpen megértésüket és együttműködésüket! Egy súlyos fertőző betegségben szenvedő törvényenkívülit üldözünk, aki utolsó erejével bemenekült a Kígyóba, és nagy valószínűséggel megfertőzte az egész fogadót! Óvakodjanak tőle, és ne menjenek a közelébe! Legkésőbb holnap éjjélre megérkezik Alamandar, a Védelmes Isten pátriárkája, és mindenkit meg fog gyógyítani, illetve elvégzi a helyi fertőtlenítést! Addig is őrizték meg a nyugalmaikat, és ne kövessenek el semmilyen ostobaságot! A félreértések elkerülése végett mondom, hogy ha valaki szökni próbál, meg kell, hogy öljük! Ez városunk érdeke! Köszönöm a megértésüket! Most pedig zárják be az utcára néző ablakokat és ajtókat, hogy ezzel is csökkentsük a betegség kiszabadulásának veszélyét!

A vendégek egy rövid ideig farkasszemet néztek a centurioval, a fegyvereiket rájuk szegező nyílpuskásokkal, az Alamandar papokkal és a némán, mozdulatlanul álló, vörösképű tűzmágusokkal. Sokan megremegtek – ki a félelemtől, ki a dühtől vagy a tehetetlenség nyomasztó kínjától.

A felszolgálók elretesztelték az ablakokat, és becsukták az ajtókat.

Sötét, komor hangulat nyomta rá bélyegét a fogadóra, melynek forrása a rothadó kupac volt a terem közepén, amit már nemigen lehetett embernek nevezni.

– Hamarosan kiszabadulunk! – suttogta reménykedve valaki. – Az a férfi ott kint megígérte!

– Holnap reggel dolgoznom kellett volna! – mérgelődött egy dühös helybéli.

– Meg fog ölni az asszony! – így egy másik.

Nem túl távol tőle két átutazó mélyföldi törpe üldögélt, lehettek vagy egy méter magasak és ugyanannyi szélesek. Az egyikük éppen a másikat szapulta, magából annyira kikelve, hogy észre se vette, mint sérti fel a padlót a bal kezében tartott csákány, ahogy dühösen csapkod vele.

– Nem megmondtam neked, körtefejú, hogy a Mosolygó Pálinkába menjünk!? Nem megmondtam!? De te mindenáron a Sárga Kígyóba akartál jönni. Most jól ittragadtunk, hogy törjön ketté a csákányod! Egy nap veszteség! Fel tudod fogni, mit jelent ez?!

A két törpe aranyásó volt. Úticéljukat és vállalkozásukat titokban tartva, délre tartottak szerencsét próbálni, egy gazdag aranylelőhelyhez, amit nemrég fedeztek fel társaik, és azóta már sokan mások is.

– Valahogyan majdcsak kijutunk. Még ma éjjel Karavan falain kívül leszünk, ahogy elterveztük – suttogta csitítólag a társa. – Nyugodj már meg! Ki fogom találni, hogyan jussunk ki!

– Ide se jövök többet! – zsörtölődött egy ember, aki a Yabbagabb háta mögötti asztalnál ült. – Még ha maga a pátriárka fertőtleníti is a helyet, a kocsma hangulata már nem lesz többé a régi.

– Mi lehetett a fickó bűne? – kérdezte Yabbagabb a társaitól, a földön heverő rothadó férfira bökve. – Mit követhetett el, és mitől betegedhetett meg ilyen csúnyán?

– Nem mindegy?! – mondta Zaislo. – Megállapodtunk, hogy egy napig nem foglalkozunk semmivel. Ebbe se ártsuk bele magunkat! Inkább igyunk!

– Igazad van – értett egyet Behemor. – Az ital a legjobb orvosság. Fertőtleníti minden betegséget. Rendeljünk megint egy kancsó calquait!

Yabbagabb helyeslően bólogatott, majd megkérdezte:

– De ki fog fizetni?